

7. Requisits relatius a la informació que han de facilitar els fabricants i especialment els elements de la documentació tècnica que es necessiten amb vista a facilitar el control de la conformitat del PUE amb la mesura d'execució aplicable.

8. La durada del període transitori durant el qual els estats membres han de permetre la comercialització o posada en servei del PUE que compleixi els reglaments en vigor en el seu territori en la data d'adopció de la mesura d'execució.

9. La data per a l'avaluació i possible revisió de la mesura d'execució, tenint en compte la rapidesa amb què es produeixen els avenços tecnològics.

ANNEX VIII

Avaluació dels acords voluntaris o altres mesures d'autoregulació

A més del requisit jurídic fonamental que les iniciatives d'autoregulació han de respectar totes les disposicions del Tractat CE (en particular les relatives al mercat interior i les normes de competència), així com els compromisos assumits per la Comunitat a escala internacional, incloses les normes comercials multilaterals, es pot utilitzar la llista següent no exhaustiva de criteris indicatius per tal d'avaluar l'admissibilitat de les iniciatives d'autoregulació com a solucions alternatives a una mesura d'execució en el context d'aquest Reial decret:

1. Lliure participació: Els operadors de tercers països poden participar en iniciatives d'autoregulació, tant en la fase preparatòria com en la fase d'execució.

2. Valor afegit: Les iniciatives d'autoregulació generen valor afegit (més que garantir el manteniment dels valors habituals) en termes de millora del comportament mediambiental global del PUE cobert.

3. Representativitat: La indústria i les associacions d'aquesta que participin en una acció d'autoregulació han de representar una gran part del sector econòmic en qüestió, amb el menor nombre possible d'excepcions. S'ha de prestar una atenció especial al respecte de les normes de competència.

4. Objectius quantificats i esglaonats: Els objectius definits per les parts interessades s'han d'establir clarament i sense ambigüitats, començant per una línia de fons ben definida. En cas que la iniciativa d'autoregulació englobi un període prolongat, s'hi han d'incloure objectius provisionals. És possible controlar-ne el compliment mitjançant objectius i metes (provisionals) de manera abordable i creïble utilitzant indicadors clars i fiables. La informació sobre la investigació i les dades sobre els antecedents científics i tecnològics han de facilitar l'elaboració dels indicadors esmentats.

5. Participació de la societat civil: Per garantir la transparència, s'han de publicar les iniciatives d'autoregulació, utilitzant fins i tot Internet i altres mitjans electrònics de difusió de la informació.

El mateix és aplicable als informes de control provisionals i definitius. Les parts interessades, en particular els estats membres, la indústria, les ONG que treballen en l'àmbit del medi ambient i les associacions de consumidors, tenen la possibilitat de formular observacions sobre una iniciativa d'autoregulació.

6. Control i informació: Les iniciatives d'autoregulació han de contenir un sistema de control ben definit, amb unes responsabilitats clarament identificades per a la indústria i els verificadors independents.

El pla de control i informació ha de ser detallat, transparent i objectiu.

7. Relació cost/eficàcia de la gestió d'una iniciativa d'autoregulació: El cost que es deriva de la gestió de les iniciatives d'autoregulació, en particular pel que fa al control, no dona lloc a una càrrega administrativa despropor-

cionada en comparació amb els seus objectius i altres instruments polítics disponibles.

8. Sostenibilitat: Les iniciatives d'autoregulació han de respondre als objectius polítics d'aquest Reial decret, incloent-hi l'enfocament integrat, i han d'estar d'acord amb la dimensió econòmica i social del desenvolupament sostenible. S'hi ha d'integrar la protecció dels interessos dels consumidors (salut, qualitat de vida o interessos econòmics).

9. Compatibilitat dels incentius: Hi ha la possibilitat que les iniciatives d'autoregulació no donin els resultats esperats en cas que altres factors i incentius –pressió de mercat, impostos i legislació nacional– envii senyals contradictoris als participants en el compromís. La coherència política és fonamental pel que fa al cas i s'ha de tenir en compte a l'hora d'avaluar l'eficàcia de la iniciativa

CAP DE L'ESTAT

18475 LLEI 26/2007, de 23 d'octubre, de responsabilitat mediambiental. («BOE» 255, de 24-10-2007.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

PREÀMBUL

I

L'article 45 de la Constitució reconeix el dret dels ciutadans a gaudir d'un medi ambient adequat com a condició indispensable per al desenvolupament de la persona, alhora que estableix que els que incompleixin l'obligació d'utilitzar racionalment els recursos naturals i la de conservar la naturalesa estan obligats a reparar el dany causat amb independència de les sancions administratives o penals que també corresponguin.

Aquest mandat ha estat objecte de desplegament a través de diferents normes jurídiques que, malgrat la seva extensió i actualització, no han estat capaces de prevenir la producció reiterada d'accidents de diversa naturalesa que han tingut conseqüències gravíssimes per a l'entorn natural. Això posa de manifest la necessitat de disposar d'una legislació ambiental que instrumenti nous sistemes de responsabilitat que previnguin eficaçment els danys mediambientals i, per als casos en què aquests s'arribin a produir, n'assegurin una reparació ràpida i adequada.

A aquesta necessitat respon la Directiva 2004/35/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 21 d'abril de 2004, sobre responsabilitat mediambiental en relació amb la prevenció i reparació de danys mediambientals, que aquesta Llei transposa, incorporant al nostre ordenament jurídic un règim administratiu de responsabilitat ambiental de caràcter objectiu i il·limitat basat en els principis de prevenció i que «qui contamina paga». Es tracta, efectivament, d'un règim administratiu en la mesura que institueix tot un conjunt de potestats administratives amb l'exercici de les quals l'Administració pública ha de garantir el compliment de la Llei i l'aplicació del règim de responsabilitat que incorpora. Se separa, doncs, de la responsabilitat civil clàssica en què els conflictes entre el

causant del dany i el perjudicat es dirimeixen en una seu judicial.

La responsabilitat mediambiental és, a més, una responsabilitat il·limitada, ja que el contingut de l'obligació de reparació (o, si s'escau, de prevenció) que assumeix l'operador responsable consisteix a tornar els recursos naturals danyats al seu estat original, i sufragar el total dels costos als quals s'eleven les corresponents accions preventives o reparadores. En posar l'èmfasi en la restauració total dels recursos naturals i dels serveis que presten, es dona prioritat al valor mediambiental, el qual no s'entén satisfet amb una mera indemnització dinerària.

La responsabilitat mediambiental és, finalment, una responsabilitat de caràcter objectiu en què les obligacions d'actuació s'imposen a l'operador al marge de qualsevol culpa, dol o negligència que hi hagi pogut haver en el seu comportament. D'aquesta manera es completa el marc legal de protecció dels recursos naturals, ja que els danys mediambientals amb origen en la comissió d'infraccions administratives o penals ja estaven tipificats per les diferents normes sectorials, les quals estipulaven d'ordinari l'obligació de restitució dels perjudicis derivats d'aquestes actuacions infractores. A més, d'aquesta manera es fa efectiu el principi que «qui contamina paga», ja que es traslladen els costos derivats de la reparació dels danys mediambientals des de la societat fins als operadors econòmics beneficiaris de l'explotació dels recursos naturals.

La dimensió reparadora del nou règim de responsabilitat mediambiental no ha de menysvalorar, en cap cas, la seva dimensió preventiva. Al contrari, ha de ser objecte d'especial atenció, tant en la seva regulació com en la seva aplicació administrativa, ja que no hi ha millor política conservacionista que la política de prevenció enfront dels danys mediambientals. Aquesta visió justifica la universalització que realitza la Llei de les obligacions en matèria de prevenció i evitació de danys mediambientals, i fa extensiva la seva adopció per a tot tipus d'activitats i enfront de tot tipus de comportaments, tant dolosos o negligents, com merament accidentals o imprevisibles.

II

La Llei de responsabilitat mediambiental consta de 49 articles, agrupats en sis capítols, i d'una part final integrada per catorze disposicions addicionals, una de transitòria i sis de finals, així com de sis annexos. El capítol I s'ocupa de les disposicions generals i regula, en primer lloc, l'objecte de la Llei i les definicions. Com ja és comú en altres normes comunitàries, les definicions tenen un paper clau a l'hora de delimitar l'àmbit d'aplicació de la norma. Això és especialment rellevant en la Directiva 2004/35/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 21 d'abril de 2004, i, per extensió, a la Llei. No tots els recursos naturals estan protegits per aquesta Llei. Tan sols ho estan els que tenen cabuda en el concepte de dany mediambiental, a saber: els danys a les aigües; els danys al sòl; els danys a la ribera del mar i de les rieres, i els danys a les espècies de la flora i de la fauna silvestres presents permanentment o temporalment a Espanya, així com als hàbitats de totes les espècies silvestres autòctones. En queden exclosos els danys a l'aire i els denominats danys tradicionals, és a dir els danys a les persones i als seus béns (llevat que aquests últims constitueixin un recurs natural). Igualment, no tots els danys que pateixin aquests recursos naturals generen responsabilitat mediambiental. Perquè es pugui aplicar la Llei, s'ha d'estar en presència d'amenaques de danys o de danys pròpiament dits que produeixin efectes adversos significatius sobre el mateix recurs natural. En el cas dels sòls el concepte de dany inclou, a més, els riscos significatius que es produeixin efectes adversos sobre la salut humana.

La delimitació de l'àmbit d'aplicació de la Llei es completa amb les previsions de l'article 3, el qual combina tres elements per portar a terme aquesta delimitació: el tipus d'activitat econòmica o professional de què es tracti; la classe de mesura que hagi d'adoptar l'operador i la naturalesa de la responsabilitat en què aquest pugui haver incorregut. Resulten així tres àmbits diferents que es poden descriure en els termes següents:

a) L'article 3 regula, en primer lloc, un règim de responsabilitat objectiva en virtut del qual l'operador que dugui a terme una activitat econòmica o professional de les enumerades a l'annex III i ocasioni danys mediambientals o amenaces que aquests danys es produeixin ha d'adoptar les mesures de prevenció, d'evitació o de reparació regulades a la Llei.

b) En segon lloc, es regula un règim de responsabilitat també objectiu però d'abast sectorial més ampli, el qual afecta les amenaces de danys mediambientals ocasionats per qualsevol tipus d'activitat econòmica o professional, tant si està inclosa a l'annex III de la Llei com si no ho està. Aquest règim, que posseeix un contingut obligacional menor, ja que només requereix l'adopció de mesures de prevenció de danys mediambientals o d'evitació de nous danys mediambientals, constitueix una novetat respecte del que preveu la Directiva.

c) En tercer lloc, es regula un règim de responsabilitat subjectiva que inclou els danys i les amenaces de danys mediambientals ocasionats per qualsevol tipus d'activitat econòmica o professional, tant si està inclosa a l'annex III de la Llei com si no ho està, i que obliga a adoptar les mesures de prevenció, d'evitació i de reparació que regula la Llei. La novetat d'aquest règim respecte de la regulació que en porta a terme la Directiva consisteix en l'ampliació dels recursos naturals que són objecte de la seva protecció. La Directiva comunitària només preveu la inclusió en aquest dels hàbitats i de les espècies protegits, mentre que la Llei ho fa extensiu també als danys al sòl i a l'aigua, així com a la ribera del mar i a les rieres; augmenta així el nivell de protecció de la norma, en sintonia amb el que ja exigeix la legislació espanyola en la matèria.

El caràcter objectiu del règim de responsabilitat mediambiental es reforça amb una presumpció en virtut de la qual es considera que les activitats econòmiques o professionals de l'annex III han causat el dany o l'amenaça que el dany es produeixi quan, atenent la seva naturalesa intrínseca o la forma com han estat desenvolupades, siguin apropiades per causar-lo.

Finalment, el mateix article 3 delimita determinades activitats i determinats danys que queden exclosos en tot cas de la Llei i identifica en quins supòsits els danys ocasionats per contaminació difusa fan entrar en joc els mecanismes de responsabilitat mediambiental. Per la seva banda, l'article 4 defineix l'aplicació temporal de la responsabilitat i estableix que la Llei no s'aplica als danys mediambientals si han transcorregut més de trenta anys des que va tenir lloc l'emissió, el succés o l'incident que el va causar.

Una qüestió especialment rellevant dins el capítol I és la relativa a la regulació de la concurrència de normes en matèria de responsabilitat, tenint en compte la pluralitat de règims actualment existents –de diferent naturalesa– a través dels quals es pot exigir la reparació dels danys ocasionats al medi ambient. Sobre això, l'article 5 declara la no-aplicació de la Llei per reparar els danys que pateixin els particulars en les seves persones, béns i drets (danys no mediambientals), però disposa, amb la finalitat d'evitar la doble recuperació de costos, que aquests perjudicats no poden exigir una reparació pels danys que se'ls hagi irrogat en la mesura que aquests quedin reparats per l'aplicació d'aquesta Llei. I és que ocorre que, de vegades, aquests danys tenen la naturalesa pròpia dels danys mediambientals; en aquest cas, la seva reparació sí que

es pot portar a terme de conformitat amb aquesta Llei. Per aquesta raó, els danys no mediambientals es regulen en un article independent, en què s'explicita que aquests danys estan exclosos de l'àmbit de protecció de la Llei, llevat dels supòsits en què tinguin la condició simultània de bé mediambiental i bé de propietat o titularitat privada; en aquest cas, la seva reparació es pot realitzar a l'empara del que preveu aquesta Llei.

Per la seva banda, l'article 6 s'ocupa dels supòsits de concurrència de responsabilitat mediambiental amb la responsabilitat que es pugui derivar de la comissió d'infraccions o delictes. A aquest efecte, el precepte consagra la compatibilitat entre la responsabilitat mediambiental i les sancions administratives o penals que es puguin imposar i defineix les regles que s'han d'observar en els supòsits en què concorri la tramitació d'un procediment dels que regula aquesta Llei amb altres que tinguin per objecte la imposició de sancions administratives o penals. La Llei garanteix a cada moment una intervenció eficaç en matèria de prevenció amb la finalitat que aquesta no es vegi obstaculitzada per condicionants competencials o jurisdiccionals. A més, assegura que s'eviti en tot cas la doble recuperació de costos i respecta a cada moment l'àmbit d'actuació de la potestat sancionadora de l'Administració i el del poder punitiu dels tribunals.

L'article 7 s'ocupa de les competències administratives, i estableix amb caràcter general la competència autonòmica per executar la Llei, encara que salvaguardant les competències que la legislació d'aigües i la de costes atribueixen a l'Administració General de l'Estat per protegir els béns de domini públic de titularitat estatal. A més, i en consideració al caràcter supraautonòmic que poden tenir els danys mediambientals, la Llei reforça l'obligació de col·laboració entre administracions públiques per aconseguir la millor i més eficaç aplicació de la Llei i imposa l'obligació de sol·licitar un informe a les administracions les competències o interessos de les quals es puguin veure afectats per la intervenció d'altres administracions en l'aplicació de la Llei. Finalment, i com a previsió davant grans catàstrofes, el precepte reconeix la facultat de l'Administració General de l'Estat, amb caràcter excepcional i quan ho requereixin motius d'extraordinària gravetat o urgència, per promoure, coordinar o adoptar totes les mesures que siguin necessàries per evitar danys mediambientals irreparables o per protegir la salut humana, amb la col·laboració de les comunitats autònomes i d'acord amb les seves respectives competències.

La Llei preserva en tot cas la facultat autonòmica per desenvolupar les bases estatals i per adoptar, a més, normes addicionals de protecció. En concret, la disposició addicional segona reconeix expressament la possibilitat que les comunitats autònomes, en l'àmbit de les seves competències, adoptin decisions més exigents en matèria de prevenció, evitació o reparació de danys mediambientals, incloent-hi la potestat de tipificar noves infraccions i sancions, així com que sotmetin altres activitats o altres subjectes al règim de responsabilitat que estableix aquesta Llei, sens perjudici de les exclusions adoptades pel legislador bàsic, com les recollides a la disposició addicional segona o a la disposició addicional desena.

III

El capítol II conté les regles sobre atribució de responsabilitats, i a l'article 9 consagra l'obligació dels operadors que duguin a terme activitats professionals o econòmiques d'adoptar les mesures de prevenció, d'evitació i de reparació i la de sufragar-ne el cost, sigui quina sigui la quantia, quan resulti així com a conseqüència de l'aplicació de la Llei. Addicionalment, s'imposa a l'operador un deure genèric de col·laboració amb l'Administració i l'obligació concreta de comunicar les amenaces de dany mediambiental o els danys mediambientals de què tinguin

coneixement. El caràcter objectiu de la responsabilitat mediambiental de l'operador és novament reforçat en aquest article a través d'una segona presumpció, d'acord amb la qual el compliment de les condicions imposades en qualsevol títol administratiu l'obtenció dels quals sigui necessària per dur a terme les activitats de l'annex III no exonera l'operador de la responsabilitat mediambiental en què pugui incórrer. Presumpció que transgredeix els supòsits que regula l'article 14, en què és la mateixa Administració pública la que autoritza un dany ambiental la causació del qual és tolerable. El capítol II incorpora addicionalment regles particulars per als supòsits en què la responsabilitat recaigui sobre un grup de societats; en aquest cas és aplicable el que preveu l'article 42.1 del Codi de comerç i, per als casos en què hi ha una pluralitat de responsables, entren en joc les regles de la responsabilitat mancomunada sempre que es provi la participació de l'operador en la causació del dany. També s'hi incorporen normes per a la identificació dels subjectes obligats a satisfer els deutes dineraris en els casos de mort o extinció de l'operador responsable, així com en els supòsits de responsables solidaris i subsidiaris.

Les regles dels articles 14, 15 i 16 aborden els supòsits en què l'operador no està obligat a sufragar els costos de les mesures preventives i reparadores. Aquests preceptes també identifiquen els mitjans a través dels quals pot recuperar els costos en què hagi incorregut per aplicació de la Llei, tal com exigeix la Directiva. L'article 14 no incorpora causes d'exempció de la responsabilitat, ja que l'operador està obligat a cada moment a adoptar les mesures de prevenció, d'evitació o de reparació dels danys ambientals. Tanmateix, ocorre que quan hi concorren les circumstàncies previstes als apartats 1 i 2 de l'article 14, l'operador pot recuperar el cost en què hagi incorregut en adoptar aquestes mesures. Les circumstàncies previstes a l'apartat 1 són l'actuació d'un tercer aliè a l'àmbit de l'organització de l'activitat de què es tracti i independent d'aquesta, malgrat que hi hagi les mesures de seguretat adequades, i el compliment d'una ordre o una instrucció obligatòria dictada per una autoritat pública. Les dues circumstàncies de l'apartat 2 només alliberen del cost en què hagi incorregut l'operador en adoptar mesures reparadores i únicament operen quan no hi ha hagut dol, culpa o negligència per la seva part. La primera, que transgredeix la presumpció de l'article 9, es pot al·legar quan l'emissió o el fet que sigui causa directa del dany mediambiental constitueixi l'objecte exprés i específic d'una autorització administrativa atorgada de conformitat amb la normativa aplicable a les activitats enumerades a l'annex III. A més, es requereix que l'operador s'hagi ajustat estrictament en l'exercici de l'activitat a les determinacions o condicions establertes a aquest efecte en l'autorització esmentada i en la normativa vigent en el moment de produir-se l'emissió o el fet causant del dany mediambiental. Pel que fa a la segona circumstància de l'article 14.2, es pot al·legar, quan l'operador provi que el dany mediambiental va ser causat per una activitat, una emissió o la utilització d'un producte, que, en el moment de realitzar-se o utilitzar-se, no eren considerats com a potencialment perjudicials per al medi ambient d'acord amb l'estat dels coneixements científics i tècnics existents en aquell moment. Quant a les vies per a la recuperació dels costos, en els supòsits de l'apartat 1 de l'article 14 l'operador ha de reclamar contra el tercer causant del dany o exigir a l'Administració que ha dictat l'ordre la indemnització corresponent, mitjançant l'exercici de les accions corresponents d'acord amb el que disposa la legislació civil o administrativa aplicable en cada cas. En els supòsits de l'apartat 2 de l'article 14, els costos s'han de restituir, bé a través del Fons Estatal de Reparació de Danys Mediambientals regulats a l'article 34, bé a través dels instruments que prevegin les normes que es dictin en desplaçament de la Llei.

IV

El capítol III desenvolupa les obligacions dels operadors en matèria de prevenció, d'evitació i de reparació, així com les obligacions que corresponen a les administracions públiques i les potestats que els reconeix la llei per portar a terme el seu compliment. D'acord amb el que disposen els articles 17 i 18, davant una amenaça de producció d'un dany mediambiental derivat de qualsevol activitat econòmica o professional l'operador té l'obligació d'adoptar les mesures de prevenció i d'evitació i la de comunicar el succés a l'autoritat competent, la qual pot requerir l'operador perquè li subministri informació addicional o perquè adopti aquestes mesures. Igualment li pot proporcionar instruccions sobre la manera com ha d'executar les mesures esmentades o, si s'escau, executar-les al seu càrrec quan concorrin les circumstàncies previstes a la llei.

Segons el que estableix l'article 19, davant un supòsit de dany mediambiental derivat d'una activitat professional de les enumerades a l'annex III de la llei, l'operador té l'obligació d'adoptar les mesures de reparació corresponents i la de comunicar el succés a l'autoritat competent. Si el dany deriva d'activitats diferents de les enumerades a l'annex III l'operador només ha de complir les obligacions esmentades quan hi hagi culpa o negligència. L'article 20 imposa sobre l'operador l'obligació d'elaborar una proposta de mesures reparadores de conformitat amb els criteris de l'annex II i de sotmetre-la a l'autoritat competent, a la qual correspon aprovar-les formalment i, si s'escau, prioritzar l'ordre en què s'han d'executar aquestes mesures. A part d'això, i de la mateixa manera que en els supòsits d'amenaça de dany, l'Administració es reserva la facultat per requerir informació addicional a l'operador, per exigir-li que adopti mesures de caràcter urgent o per adoptar-les per si mateixa, per requerir-li l'adopció de les mesures reparadores, per donar-li instruccions sobre la manera com les ha d'adoptar o, finalment, per executar subsidiàriament aquestes mesures a costa de l'operador quan concorrin les circumstàncies previstes a la llei.

El capítol III es tanca amb dues previsions normatives. D'una banda, l'article 22 recull les potestats que la llei reconeix a l'Administració perquè aquesta vetlli perquè l'operador compleixi les obligacions que li imposa la llei de responsabilitat mediambiental, i identifica les actuacions administratives que s'han de posar en pràctica en els casos en què l'operador incompleixi les seves obligacions. En segon lloc, l'article 23 habilita l'actuació directa de l'Administració per executar per si mateixa les mesures de prevenció, d'evitació de nous danys o de reparació previstes en aquesta llei, quan ho requereixi la protecció més eficaç dels recursos naturals i hi concorrin circumstàncies que ho justifiquin.

V

El capítol IV s'ocupa de les garanties financeres la constitució de les quals és un requisit imprescindible per a l'exercici de les activitats professionals que es detallen a l'annex III de la llei. Per mitjà d'aquestes es pretén assegurar que l'operador disposa de recursos econòmics suficients per fer front als costos derivats de l'adopció de les mesures de prevenció, d'evitació i de reparació dels danys mediambientals. L'article 24 atribueix a l'autoritat competent la responsabilitat d'establir la quantia de la garantia financera per a cada tipus d'activitat, en funció de la intensitat i extensió del dany que es pugui ocasionar, d'acord amb els criteris que es fixin reglamentàriament. La determinació d'aquesta quantia s'ha de realitzar de conformitat amb la metodologia per a l'avaluació econòmica de la reparació dels danys mediambientals, l'elaboració de la qual preveu igualment l'apartat 3 i l'aprovació de la qual competeix al Govern de la Nació, amb la finali-

tat de donar-li un caràcter bàsic que n'asseguri l'aplicació uniforme en el conjunt de l'Estat.

L'article 24 estableix fins a tres modalitats de garanties financeres, les quals es poden constituir alternativament o complementàriament entre si. Aquestes modalitats són les següents:

a) La subscripció d'una pòlissa d'assegurança amb una entitat asseguradora autoritzada per operar a Espanya. En aquest cas, corresponen al Consorci de Compensació d'Assegurances les funcions a què es refereix l'article 33.

b) L'obtenció d'un aval, concedit per alguna entitat financera autoritzada a operar a Espanya.

c) La constitució d'una reserva tècnica mitjançant la dotació d'un fons «ad hoc» per respondre dels eventuais danys mediambientals de l'activitat amb materialització en inversions financeres recolzades pel sector públic.

La resta d'articles fixen les regles que han de regir la constitució i el funcionament d'aquestes garanties; estableixen els riscos i els costos que queden coberts per aquestes; determinen les regles sobre la seva vigència i els límits quantitatius de les garanties, i, finalment, identifiquen els subjectes responsables de constituir les garanties i els operadors que queden exempts d'aquesta obligació. Aquesta exempció beneficia els operadors que realitzin activitats susceptibles d'ocasionar un dany la reparació del qual s'avaluï en una quantitat inferior a 300.000 euros i aquells altres en què la reparació dels danys estigui compresa entre 300.000 i 2.000.000 euros i acreditin estar adherits amb caràcter permanent a un sistema de gestió i auditoria mediambientals. Aquesta exempció també assoleix la utilització amb fins agropecuaris i forestals dels productes fitosanitaris i biocides a què es refereixen les lletres c) i d) de l'apartat 8 de l'annex III. Finalment, es preveu la intervenció del Consorci de Compensació d'Assegurances per a la gestió del Fons de compensació de danys mediambientals, el qual es constitueix amb les aportacions dels operadors que contractin una assegurança. Aquest Fons està destinat a prolongar la cobertura de l'assegurança per a les responsabilitats assegurades en la pòlissa original i per als danys que, havent estat causats per les activitats autoritzades durant el període d'autorització, es manifestin o reclamin després del transcurs dels períodes de manifestació o reclamació admesos a la pòlissa d'assegurança i dins un nombre d'anys, després de finalitzar la vigència de la pòlissa, igual a aquell en què la pòlissa esmentada hagi estat en vigor, la pòlissa esmentada, amb el límit màxim de 30 anys a què es refereix l'article 4. Amb càrrec al mateix Fons, a més, el Consorci ha d'atendre les obligacions que corresponguin als operadors que hagin subscrit una pòlissa d'assegurança i l'entitat asseguradora dels quals hagi estat declarada en concurs o estigui subjecta a un procediment de liquidació intervinguda o aquesta hagi estat assumida pel mateix Consorci de Compensació d'Assegurances.

Com a complement al sistema de garanties financeres, l'article 34 crea un fons estatal de reparació de danys mediambientals que ha de gestionar el Ministeri de Medi Ambient i que es dota amb recursos procedents dels pressupostos generals de l'Estat. Aquest Fons sufragar els costos derivats de les mesures reparadores dels béns de domini públic de titularitat estatal en els supòsits en què siguin aplicables les causes d'inexigibilitat de l'obligació de sufragar els costos regulats als articles 14.2 i 15.2. Es tracta, d'altra banda, d'un fons que queda obert a la participació de les comunitats autònomes a través dels instruments de col·laboració previstos a la legislació vigent.

VI

El capítol V de la Llei s'ocupa del règim d'infraccions i sancions. A diferència del que passa en el règim de responsabilitat mediambiental, en què el concepte d'operador engloba tant persones privades com públiques, el règim sancionador de la Llei únicament preveu la imposició de sancions a persones físiques i jurídiques privades. Les infraccions tipificades a l'article 37 defineixen els comportaments que constitueixen incompliments de les obligacions que la Llei imposa als operadors, i les agrupa en dues categories, molt greus i greus, atenent els perjudicis, majors o menors, que per als recursos naturals es puguin derivar d'aquestes conductes. Les sancions, per la seva part, preveuen multes que oscil·len entre els 50.001 euros i els 2.000.000 d'euros, en el cas d'infracció molt greu, i entre els 10.001 i els 50.000 euros, en el cas de les infraccions greus. A més, en els dos casos es preveu la possibilitat de suspendre l'autorització concedida a l'operador per un període màxim de dos anys en les infraccions molt greus i d'un en el cas d'infraccions greus.

El capítol VI s'ocupa de les disposicions de naturalesa procedimental. L'obligació d'adoptar les mesures de prevenció, d'evitació i de reparació dels danys mediambientals emana directament de l'aplicació de la Llei. No obstant això, quan l'Administració intervingui en l'exigència de la responsabilitat mediambiental determinant-ne el subjecte responsable o les mesures que s'han d'adoptar, ho ha de fer seguint el curs procedimental corresponent. La Llei no regula aquest procediment, qüestió que correspon a les comunitats autònomes, i es limita a establir determinades garanties procedimentals que tenen l'origen, en la majoria de casos, en la mateixa Directiva. En concret, l'article 41 regula les formes d'iniciació dels procediments d'exigència de responsabilitat mediambiental, i hi distingeix dues possibilitats:

a) Iniciació a instància de part, ja sigui mitjançant una sol·licitud del mateix operador, ja sigui a través d'una sol·licitud formalitzada per qualsevol interessat diferent de l'operador.

b) D'ofici, bé per iniciativa de la mateixa autoritat competent, bé per petició d'una altra Administració pública o bé per denúncia.

La peculiaritat més destacada prové dels supòsits en què la sol·licitud d'intervenció pública prové d'un particular interessat diferent de l'operador. Aquests interessats són els titulars de béns, drets o interessos legítims que puguin resultar afectats pel dany mediambiental o per l'amenaça que aquest es produeixi, així com les organitzacions que tinguin entre els seus fins la protecció del medi ambient. En altres paraules, els interessats de l'article 31 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, així com les persones jurídiques sense ànim de lucre que compleixin els requisits següents:

a) Que tinguin entre els fins acreditats en els seus estatuts la protecció del medi ambient en general o la d'algun dels seus elements en particular.

b) Que s'hagin constituït legalment almenys dos anys abans de l'exercici de l'acció i que estiguin exercint de manera activa les activitats necessàries per assolir els fins previstos en els seus estatuts.

c) Que segons els seus estatuts exerceixin la seva activitat en un àmbit territorial que resulti afectat pel dany mediambiental o l'amenaça de dany.

Les sol·licituds que formulin aquests interessats s'han d'adequar al que disposa aquesta Llei i donen lloc a l'obertura del procediment administratiu d'exigència de responsabilitat mediambiental. Aquest procediment l'ha de regular degudament cada Administració pública que

ha de respectar en tot cas les garanties fixades per la Directiva comunitària, a saber: dret de l'interessat a formular observacions i aportar dades; evacuació del tràmit d'audiència a l'operador i als altres interessats, i obligació de resoldre de manera motivada i amb notificació expressa al sol·licitant i als altres interessats en el termini màxim de tres mesos. Com a contrapès al valor jurídic que s'atorga a les sol·licituds d'exigència de responsabilitat formulades pels interessats i per evitar un ús espuri o abusu d'aquesta figura legal, la Llei reconeix la potestat de l'Administració pública competent per denegar les sol·licituds que siguin manifestament infundades o abusives.

També dins el capítol VI s'estableix la possibilitat d'adoptar mesures provisionals durant la tramitació del procediment, es regula el contingut bàsic de la resolució del procediment d'exigència de responsabilitat mediambiental, incloent-hi la possibilitat de la terminació convencional, s'aborda la regulació dels mitjans d'execució forçosa i es fixa el termini per a l'exercici d'accions de repetició per part de l'Administració destinades a recuperar els costos en què hagi pogut incórrer com a conseqüència de l'adopció de les mesures de prevenció, d'evitació i de reparació. Aquest termini queda fixat en cinc anys.

VII

Quant a la part final de la Llei, la disposició addicional primera declara l'aplicabilitat preferent de la legislació reguladora de les situacions d'emergència, tant civils com sanitàries, enfront del règim de responsabilitat regulat en aquesta Llei; la segona sanciona l'aplicació preferent de qualsevol altra norma que contingui obligacions en matèria de responsabilitat mediambiental més exigents que les establertes en aquesta Llei; la tercera reconeix el dret de l'operador a limitar la seva responsabilitat d'acord amb el que disposa la legislació internacional sobre reclamacions de dret marítim; la quarta s'ocupa dels danys no mediambientals ocasionats per organismes modificats genèticament; la cinquena estableix l'obligació de les administracions públiques de facilitar al Ministeri de Medi Ambient les dades i informacions recollides a l'annex VI de la Llei per al compliment adequat de les obligacions establertes en la normativa comunitària aplicable; la sisena declara d'interès social l'ocupació de determinats béns i drets de titularitat privada; la setena preveu la inexistència de les garanties financeres obligatòries per a les persones jurídiques públiques; la vuitena reconeix la legitimació del Ministeri Fiscal per intervenir en els processos contenciosos administratius en què es ventilin causes que tinguin l'origen en l'aplicació d'aquesta Llei; la novena fa extensiva l'aplicació de les regles sobre reparació de danys mediambientals contingudes a l'annex II a qualsevol obligació de reparació d'aquest tipus de danys amb independència de quin sigui l'origen legal d'aquesta obligació; la desena concreta el règim de responsabilitat mediambiental de les obres públiques; l'onzena estableix un procediment per a l'avaluació de l'aplicació de la Llei; la dotzena regula la revisió dels llistats establerts per a l'exempció de l'obligació de constituir garanties financeres; la tretzena introdueix l'obligació de reparar els danys mediambientals causats a l'exterior de la Unió Europea, i la catorzena regula la compensació dels afectats pel trencament de la presa de Tous.

La disposició transitòria única declara la no-aplicació de la Llei als danys causats per una emissió, un succés o un incident produït abans de la seva entrada en vigor o als causats per una emissió, un succés o un incident que s'hagi produït després de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, quan aquests es derivin d'una activitat específica realitzada i concloua abans de la data esmentada.

Finalment, les disposicions finals s'ocupen de la definició dels títols de competències; fan explícita la tasca de transposició de dret comunitari que realitza la Llei; autoritzen el Govern a realitzar el desplegament reglamentari de la Llei; estableixen les normes que s'han d'observar per fixar el calendari temporal d'aplicació de les obligacions sobre garanties financeres; regulen la cooperació entre l'Estat i les comunitats autònomes per a l'execució de la Llei, i fixen com a entrada en vigor de la Llei l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat», i retrotrauen els efectes al 30 d'abril de 2007, llevat del que es disposa en els capítols IV i V.

Quant als annexos, l'annex I estableix els criteris de conformitat amb els quals s'ha de determinar si un dany a una espècie silvestre o a un hàbitat és o no és significatiu. L'annex II s'ocupa de la reparació del dany mediambiental. L'annex III enumera les activitats professionals a què es refereix l'article 3.1 de la Llei. Els annexos IV i V enumeren els convenis internacionals als quals fan referència els articles 3.5.a) i 3.5.b), respectivament. Finalment l'annex VI descriu la informació i les dades a què es refereix la disposició addicional cinquena.

CAPÍTOL I

Disposicions generals

Article 1. *Objecte.*

Aquesta Llei regula la responsabilitat dels operadors de prevenir, evitar i reparar els danys mediambientals, de conformitat amb l'article 45 de la Constitució i amb els principis de prevenció i que «qui contamina paga».

Article 2. *Definicions.*

Als efectes d'aquesta Llei, s'entén per:

1. «Dany mediambiental»:

a) Els danys a les espècies silvestres i als hàbitats, és a dir, qualsevol dany que produeixi efectes adversos significatius en la possibilitat d'assolir o de mantenir l'estat favorable de conservació d'aquests hàbitats o espècies. El caràcter significatiu d'aquests efectes s'avalua en relació amb l'estat bàsic, tenint en compte els criteris exposats a l'annex I.

Els danys a les espècies i als hàbitats no inclouen els efectes adversos prèviament identificats, derivats d'un acte de l'operador expressament autoritzat a l'empara del que estableixen les normes següents:

1r L'article 6.3 i 4 o l'article 13 del Reial decret 1997/1995, de 7 de desembre, pel qual s'estableixen mesures per contribuir a garantir la biodiversitat mitjançant la conservació dels hàbitats naturals i de la fauna i flora silvestres.

2n La normativa, estatal o autonòmica, en matèria de forests, de caça i de pesca continental, en el marc del que estableix l'article 28 de la Llei 4/1989, de 27 de març, de conservació dels espais naturals i de la flora i fauna silvestres.

b) Els danys a les aigües, entesos com qualsevol dany que produeixi efectes adversos significatius tant en l'estat ecològic, químic i quantitatiu de les masses d'aigua superficials o subterrànies, com en el potencial ecològic de les masses d'aigua artificials i molt modificades.

A aquest efecte cal atènyer-se a les definicions que estableix la legislació d'aigües.

No tenen la consideració de danys a les aigües els efectes adversos als quals sigui aplicable l'article 4.7 de la Directiva 2000/60/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 23 d'octubre de 2000, per la qual s'estableix un marc comunitari d'actuació en l'àmbit de la política d'aigües.

c) Els danys a la ribera del mar i de les rieres, entesos com qualsevol dany que produeixi efectes adversos significatius sobre la seva integritat física i conservació adequada, així com aquells altres que impliquin una dificultat o impossibilitat d'aconseguir o mantenir un nivell de qualitat adequat d'aquella.

d) Els danys al sòl, és a dir, qualsevol contaminació del sòl que suposi un risc significatiu que es produeixin efectes adversos per a la salut humana o per al medi ambient a causa del dipòsit, abocament o introducció directes o indirectes de substàncies, preparats, organismes o microorganismes al sòl o al subsòl.

2. «Danys»: El canvi advers i mesurable d'un recurs natural o el perjudici d'un servei de recursos naturals, tant si es produeix directament com indirectament.

Queden inclosos en el concepte de dany els danys mediambientals que hagin estat ocasionats pels elements transportats per l'aire.

3. «Risc»: Funció de la probabilitat d'ocurrència d'un succés i de la quantia del dany que pot provocar.

4. «Espècies silvestres»: Les espècies de la flora i de la fauna que estiguin esmentades a l'article 2.3 a) de la Directiva 2004/35/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 21 d'abril de 2004, sobre responsabilitat mediambiental en relació amb la prevenció i reparació de danys mediambientals o que estiguin protegides per la legislació comunitària, estatal o autonòmica, així com pels tractats internacionals en què Espanya sigui part, que es trobin en estat silvestre al territori espanyol, tant amb caràcter permanent com estacional. En particular, les espècies incloses en el Catàleg Nacional d'Espècies Amenaçades o en els catàlegs d'espècies amenaçades establerts per les comunitats autònomes en els seus respectius àmbits territorials.

Queden excloses de la definició anterior les espècies exòtiques invasores; s'entenen com a tals les introduïdes deliberadament o accidentalment fora de la seva àrea de distribució natural i que són una amenaça per als hàbitats o les espècies silvestres autòctones.

5. «Hàbitat»: Les zones terrestres o aquàtiques diferenciades per les seves característiques geogràfiques, abiòtiques i biòtiques, i que estiguin esmentades a l'article 2.3 b) de la Directiva 2004/35/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 21 d'abril de 2004, sobre responsabilitat mediambiental en relació amb la prevenció i reparació de danys mediambientals, o que estiguin protegides per altres normes comunitàries, per la legislació estatal o autonòmica, o pels tractats internacionals en què Espanya sigui part.

6. «Estat de conservació»:

a) Respecte a un hàbitat, la suma d'influències que actuen sobre aquest hàbitat i sobre les seves espècies típiques que puguin afectar a llarg termini la seva distribució natural, la seva estructura i les seves funcions, així com la supervivència a llarg termini de les seves espècies típiques a l'àrea de distribució natural d'aquest hàbitat en el territori espanyol.

L'estat de conservació d'un hàbitat es considera «favorable» quan es compleixin totes les condicions següents:

1a Que la seva àrea de distribució natural i les zones que abracci aquesta extensió siguin estables o estiguin en creixement.

2a Que hi concorrin l'estructura específica i les funcions necessàries per al seu manteniment a llarg termini i sigui probable que aquestes continuïn concurrent en un futur previsible.

3a Que l'estat de conservació de les seves espècies típiques sigui favorable, tal com es defineix a la lletra b).

b) Respecte a una espècie, la suma d'influències que actuen sobre aquesta que puguin afectar la seva distribu-

ció a llarg termini i l'abundància de les seves poblacions a l'àrea de distribució natural d'aquesta espècie en el territori espanyol.

L'estat de conservació d'una espècie es considera «favorable» quan es compleixin totes les condicions següents:

1a Que les dades de dinàmica de població per a l'espècie de què es tracti indiquin que s'està mantenint a llarg termini com a component viable dels seus hàbitats.

2a Que l'àrea de distribució natural d'aquesta espècie no s'estigui reduint ni sigui probable que es redueixi en un futur previsible.

3a Que hi hagi un hàbitat prou ampli per mantenir les seves poblacions a llarg termini i sigui probable que continuï existint.

7. «Aigües»: Totes les aigües continentals, tant superficials com subterrànies, costaneres i de transició definides al text refós de la Llei d'aigües, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2001, de 20 de juliol, així com la resta d'elements que formen part del domini públic hidràulic.

8. «Ribera del mar i de les rieres»: Els béns de domini públic maritimoterrestre regulats a l'article 3.1 de la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de costes.

9. «Sòl»: La capa superior de l'escorça terrestre, situada entre el llit rocallós i la superfície, compost per partícules minerals, matèria orgànica, aigua, aire i organismes vius i que constitueix la interfície entre la terra, l'aire i l'aigua, cosa que li confereix capacitat de dur a terme tant funcions naturals com d'ús. No tenen aquesta consideració els permanentment coberts per una làmina d'aigua superficial.

10. «Operador»: Qualsevol persona física o jurídica, pública o privada, que dugui a terme una activitat econòmica o professional o que, en virtut de qualsevol títol, controlï aquesta activitat o tingui un poder econòmic determinant sobre el seu funcionament tècnic. Per a la seva determinació s'ha de tenir en compte el que la legislació sectorial, estatal o autonòmica disposi per a cada activitat sobre els titulars de permisos o autoritzacions, inscripcions registrals o comunicacions a l'Administració.

Sens perjudici del que preveu l'article 14.1.b), no queden inclosos en aquest concepte els òrgans de contractació de les administracions públiques quan exerceixin les prerrogatives que els reconeix la legislació sobre contractació pública en relació amb els contractes administratius o d'una altra naturalesa que hagin subscrit amb qualsevol classe de contractista, que és qui tingui la condició d'operador als efectes del que estableix aquesta Llei.

11. «Activitat econòmica o professional»: Tota aquella realitzada en ocasió d'una activitat d'índole econòmica, un negoci o una empresa, amb independència del seu caràcter públic o privat i del fet que tingui fins lucratiu o no en tingui.

12. «Emissió»: L'alliberament al medi ambient, derivada d'activitats humanes, de substàncies, de preparats, d'organismes o de microorganismes.

13. «Amença imminent de danys»: Una probabilitat suficient que es produeixin danys mediambientals en un futur pròxim.

14. «Mesura preventiva» o «mesura de prevenció»: Aquella adoptada com a resposta a un succés, a un acte o a una omisió que hagi suposat una amenaça imminent de dany mediambiental, per tal d'impedir-ne la producció o reduir al màxim aquest dany.

15. «Mesura d'evitació de nous danys»: Aquella que, ja produït un dany mediambiental, tingui per finalitat limitar o impedir danys mediambientals més grans, controlant, contenint o eliminant els factors que han originat el dany, o fent-hi front de qualsevol altra manera.

16. «Mesura reparadora» o «mesura de reparació»: Tota acció o conjunt d'accions, incloent-hi les de caràcter provisional, que tingui per objecte reparar, restaurar o

reemplaçar els recursos naturals i serveis de recursos naturals danyats, o facilitar una alternativa equivalent a aquests segons el que preveu l'annex II.

17. «Recurs natural»: Les espècies silvestres i els hàbitats, l'aigua, la ribera del mar i de les rieres i el sòl.

18. «Serveis de recursos naturals»: Les funcions que duu a terme un recurs natural en benefici d'un altre recurs natural o del públic.

19. «Estat bàsic»: Aquell en què, si no s'hagués produït el dany mediambiental, s'haurien trobat els recursos naturals i els serveis de recursos naturals en el moment en què van patir el dany, considerat a partir de la millor informació disponible.

20. «Recuperació», incloent-hi la «recuperació natural»: Si es tracta de les aigües i de les espècies silvestres i els hàbitats, el retorn dels recursos naturals i els serveis de recursos naturals danyats al seu estat bàsic; si es tracta dels danys al sòl, a més, l'eliminació de qualsevol risc significatiu que es produeixin efectes adversos per a la salut humana.

21. «Costos»: Tota despesa justificat per la necessitat de garantir una aplicació adequada i eficaç d'aquesta Llei davant un supòsit de dany mediambiental o d'amenaça de dany mediambiental, sigui quina sigui la seva quantia. En particular, queden compreses totes les despeses que comporti l'execució correcta de les mesures preventives, les d'evitació de nous danys i les reparadores; les d'avaluació dels danys mediambientals i de l'amenaça imminent que aquests danys ocorrin; les dirigides a establir les opcions d'acció possible i a elegir les més adequades; les generades per obtenir totes les dades pertinents i les encaminades a garantir el seguiment i supervisió. S'entenen compresos, entre aquestes despeses, els costos administratius, jurídics, i d'activitats materials i tècniques necessàries per a l'exercici de les accions esmentades.

22. «Autoritat competent»: Aquella encarregada de dur a terme les tasques previstes en aquesta Llei, que designin en el seu àmbit respectiu de competències l'Administració General de l'Estat, les comunitats autònomes i les ciutats de Ceuta i Melilla per a l'execució d'aquesta Llei, de conformitat amb el que disposa l'article 7.

23. «Públic»: Qualsevol persona física o jurídica, així com les seves associacions, organitzacions i grups constituïts d'acord amb la normativa que els sigui aplicable.

Article 3. Àmbit d'aplicació.

1. Aquesta Llei s'aplica als danys mediambientals i a les amenaces imminents que aquests danys ocorrin, quan hagin estat causats per les activitats econòmiques o professionals enumerades a l'annex III, encara que no hi hagi dol, culpa o negligència.

Es presumeix, llevat de prova en contra, que una activitat econòmica o professional de les enumerades a l'annex III ha causat el dany o l'amenaça imminent que aquest dany es produeixi quan, atenent la seva naturalesa intrínseca o la forma en què s'ha desenvolupat, sigui apropiada per causar-lo.

2. Aquesta Llei també s'aplica als danys mediambientals i a les amenaces imminents que aquests danys ocorrin, quan hagin estat causats per les activitats econòmiques o professionals diferents de les enumerades a l'annex III, en els termes següents:

a) Quan hi hagi dol, culpa o negligència, són exigibles les mesures de prevenció, d'evitació i de reparació.

b) Quan no hi hagi dol, culpa o negligència, són exigibles les mesures de prevenció i d'evitació.

3. Aquesta Llei només s'aplica als danys mediambientals, o a l'amenaça imminent d'aquests danys, causats per una contaminació de caràcter difús, quan sigui possible establir un vincle causal entre els danys i les activitats d'operadors concrets.

4. Aquesta Llei no s'aplica als danys mediambientals ni a les amenaces imminents que aquests danys es produeixin quan hagin estat ocasionats per alguna de les causes següents:

- a) Un acte derivat d'un conflicte armat, d'hostilitats, de guerra civil o d'una insurrecció.
- b) Un fenomen natural de caràcter excepcional, inevitable i irresistible.
- c) Les activitats el principal propòsit de les quals sigui servir la defensa nacional o la seguretat internacional, i les activitats l'únic propòsit de les quals sigui la protecció contra els desastres naturals.

5. Aquesta Llei no s'aplica als danys següents:

- a) Als danys mediambientals ni a les amenaces imminents que aquests danys es produeixin quan tinguin l'origen en un succés les conseqüències del qual quini a responsabilitat o a indemnització estiguin establertes per algun dels convenis internacionals enumerats a l'annex IV, incloent-hi les seves eventuais modificacions futures, vigents a Espanya.
- b) Als riscos nuclears, als danys mediambientals o a les amenaces imminents que aquests danys es produeixin, causats per les activitats que utilitzin materials la utilització dels quals estigui regulada per una normativa derivada del Tractat constitutiu de la Comunitat Europea de l'Energia Atòmica, ni als incidents o a les activitats el règim de responsabilitat dels quals estigui establert per algun dels convenis internacionals enumerats a l'annex V, incloent-hi les seves eventuais modificacions futures, vigents a Espanya.

Article 4. Àmbit temporal de la responsabilitat mediambiental.

Aquesta Llei no és aplicable als danys mediambientals si han transcorregut més de trenta anys des que va tenir lloc l'emissió, el succés o l'incident que els va causar.

El termini es computa des del dia en què hagi acabat completament o s'hagi produït per última vegada l'emissió, el succés o l'incident causant del dany.

Article 5. Danys a particulars.

1. Aquesta Llei no empara l'exercici d'accions per lesions causades a les persones, als danys causats a la propietat privada, a cap tipus de pèrdua econòmica ni afecta cap dret relatiu a aquest tipus de danys o qualssevol altres danys patrimonials que no tinguin la condició de danys mediambientals, encara que siguin conseqüència dels mateixos fets que donen origen a responsabilitat mediambiental. Aquestes accions es regeixen per la normativa que sigui aplicable en cada cas.

2. Els particulars perjudicats a què es refereix l'apartat anterior no poden exigir reparació ni indemnització pels danys mediambientals que se'ls hagin irrogat, en la mesura que aquests danys quedin reparats per l'aplicació d'aquesta Llei. El responsable que hagi fet front a aquesta doble reparació pot reclamar del perjudicat la devolució o la compensació que sigui procedent.

3. En cap cas les reclamacions dels particulars perjudicats en qualssevol processos o procediments exoneren l'operador responsable de l'adopció plena i efectiva de les mesures de prevenció, d'evitació o de reparació que siguin de l'aplicació d'aquesta Llei ni impedeixen les actuacions administratives encaminades a això.

Article 6. Concurrència entre la responsabilitat mediambiental i les sancions penals i administratives.

1. Sens perjudici del que estableix l'article 36.3, la responsabilitat establerta en aquesta Llei és compatible

amb les penes o sancions administratives que escaigui imposar pels mateixos fets que hagin originat aquella.

2. En els supòsits de concurrència de responsabilitat mediambiental amb procediments penals o sancionadors s'apliquen les regles següents:

a) Aquesta Llei s'aplica, en tot cas, a la reparació dels danys mediambientals causats pels operadors d'activitats econòmiques o professionals enumerades a l'annex III, amb independència de la tramitació de la resta de procediments.

b) Aquesta Llei s'aplica, en tot cas, a l'adopció de mesures de prevenció i d'evitació de nous danys, per part de tots els operadors d'activitats econòmiques o professionals, amb independència de la tramitació de la resta de procediments.

c) L'adopció de les mesures de reparació de danys mediambientals causats per activitats econòmiques o professionals diferents de les enumerades a l'annex III és exigible únicament quan en el procediment administratiu o penal corresponent s'hagi determinat el dol, la culpa o la negligència.

En tot cas, s'han d'adoptar les mesures compensatòries que siguin necessàries per evitar la doble recuperació de costos.

3. Si per aplicació d'altres lleis s'ha aconseguit la prevenció, l'evitació i la reparació de danys mediambientals a costa del responsable, no és necessari tramitar les actuacions que preveu aquesta Llei.

Article 7. Competències administratives.

1. El desplegament legislatiu i l'execució d'aquesta Llei corresponen a les comunitats autònomes en el territori de les quals es localitzin els danys causats o l'amenaça imminent que aquests danys es produeixin.

En els mateixos supòsits, correspon a les ciutats de Ceuta i de Melilla l'execució d'aquesta Llei.

2. Si el dany o l'amenaça que el dany es produeixi afecta conques hidrogràfiques de gestió estatal o béns de domini públic de titularitat estatal, és preceptiu l'informe de l'òrgan estatal competent, i vinculant exclusivament quant a les mesures de prevenció, d'evitació o de reparació que s'hagin d'adoptar respecte dels béns esmentats.

3. Quan, en virtut del que disposen la legislació d'aigües i la de costes, correspongui a l'Administració General de l'Estat vetllar per la protecció dels béns de domini públic de titularitat estatal i determinar les mesures preventives, d'evitació i de reparació de danys, aquella ha d'aplicar aquesta Llei en el seu àmbit de competències.

4. Quan estiguin afectats els territoris de diverses comunitats autònomes o quan hagin d'actuar aquelles i l'Administració General de l'Estat de conformitat amb l'apartat anterior, les administracions afectades han d'establir els mecanismes de col·laboració que estimin pertinents per a l'exercici adequat de les competències establertes en aquesta Llei, els quals poden preveure la designació d'un únic òrgan per a la tramitació dels procediments administratius corresponents. En tot cas, han d'ajustar les seves actuacions als principis d'informació mútua, de cooperació i de col·laboració.

5. En qualssevol supòsits en què les decisions o les actuacions de l'Administració actuant puguin afectar els interessos o les competències d'altres, aquella ha de demanar un informe a aquestes abans de resoldre.

6. Amb caràcter excepcional i quan així ho requereixin motius d'extraordinària gravetat o urgència, l'Administració General de l'Estat pot promoure, coordinar o adoptar totes les mesures que siguin necessàries per evitar danys mediambientals irreparables o per protegir la salut humana, amb la col·laboració de les comunitats autònomes i d'acord amb les seves respectives competències.

Article 8. Danys transfronterers.

1. Quan un dany mediambiental o una amenaça imminent que es produeixi un dany mediambiental afecti o pugui afectar un altre Estat membre de la Unió Europea, l'autoritat competent que tingui coneixement d'això ho ha de comunicar de manera immediata al Ministeri de Medi Ambient.

2. El Ministeri de Medi Ambient, en col·laboració amb l'autoritat competent afectada i a través del Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació, ha d'adoptar les mesures següents:

a) Facilitar a les autoritats competents dels estats membres afectats tota la informació que sigui rellevant perquè aquests puguin adoptar les mesures que estimin oportunes en relació amb l'esdeveniment causant del dany o de l'amenaça que el dany es produeixi.

b) Establir els mecanismes de col·laboració amb les autoritats competents d'altres estats membres per facilitar l'adopció de totes les mesures encaminades a la prevenció, a l'evitació i a la reparació de danys mediambientals.

c) Prendre en consideració les recomanacions que li formulin les autoritats competents dels altres estats membres afectats i comunicar-les a l'autoritat competent afectada.

d) Prendre les mesures necessàries perquè els operadors responsables del dany mediambiental o amenaça imminent de dany assumeixin els costos que hagin ocasionat a les autoritats competents dels estats membres afectats amb subjecció als criteris de reciprocitat que s'estableixin en tractats internacionals o en la normativa dels estats esmentats.

3. Quan una autoritat espanyola competent per raó de la matèria identifiqui un dany o una amenaça imminent de dany per al seu territori, ocasionat per una activitat econòmica o professional en el territori d'un altre Estat membre de la Unió Europea, n'ha d'informar la Comissió Europea o qualsevol altre Estat membre afectat, a través del Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació. Així mateix, pot adoptar, a més, les mesures següents:

a) Formular recomanacions per a l'adopció de mesures preventives o reparadores, les quals s'han de transmetre a l'Estat membre en què s'hagi ocasionat el dany a través del Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació.

b) Iniciar els tràmits per a la recuperació dels costos ocasionats per l'adopció de mesures preventives o reparadores, de conformitat amb el que disposen aquesta Llei i la resta de disposicions aplicables.

El Ministeri d'Afers Exteriors i de Cooperació ha de fer saber immediatament al Ministeri de Medi Ambient i a les autoritats competents afectades tota la informació procedent d'altres estats membres sobre danys mediambientals transfronterers.

CAPÍTOL II**Atribució de responsabilitats****Article 9. Responsabilitat dels operadors.**

1. Els operadors de les activitats econòmiques o professionals incloses en aquesta Llei estan obligats a adoptar i a executar les mesures de prevenció, d'evitació i de reparació de danys mediambientals i a sufragar-ne els costos, sigui quina sigui la seva quantia, quan en siguin responsables.

El compliment dels requisits, de les precaucions i de les condicions establerts per les normes legals i reglamentàries o dels fixats en qualsevol títol administratiu d'obtenció dels quals sigui necessària per a l'exercici

d'una activitat econòmica o professional, en particular, en les autoritzacions ambientals integrades, no exonera els operadors inclosos a l'annex III de responsabilitat mediambiental, sens perjudici del que disposa l'article 14.

2. Els operadors de qualsevol activitats econòmiques o professionals incloses en aquesta Llei estan obligats a comunicar de forma immediata a l'autoritat competent l'existència de danys mediambientals o l'amenaça imminent d'aquests danys, que hagin ocasionat o que puguin ocasionar.

3. Els operadors d'activitats econòmiques o professionals incloses en aquesta Llei estan obligats a col·laborar en la definició de les mesures reparadores i en l'execució de les adoptades per l'autoritat competent.

4. L'Administració pública que hagi adjudicat un contracte o autoritzat una activitat l'exercici de la qual doni lloc a danys mediambientals, o a l'amenaça d'aquests danys, ha de col·laborar amb l'autoritat competent, sense que es derivi responsabilitat mediambiental de l'Administració pública per les actuacions de l'operador, llevat del supòsit previst a l'article 14.1.b).

Article 10. Responsabilitat dels grups de societats.

En el supòsit que l'operador sigui una societat mercantil que formi part d'un grup de societats, segons el que preveu l'article 42.1 del Codi de comerç, la responsabilitat mediambiental regulada en aquesta Llei es pot estendre igualment a la societat dominant quan l'autoritat competent aprecii utilització abusiva de la persona jurídica o frau de llei.

Article 11. Pluralitat de responsables d'un mateix dany.

En els supòsits en què hi hagi una pluralitat d'operadors i es provi la seva participació en la causació del dany o de l'amenaça imminent de causar-lo, la responsabilitat és mancomunada, excepte que mitjançant una llei especial que sigui aplicable es disposi una altra cosa.

Article 12. Mort o extinció de les persones responsables.

En els casos de mort o extinció de les persones responsables segons aquesta Llei, els seus deures i, en particular, les seves obligacions pecuniàries subsegüents, es transmeten i s'exigeixen de conformitat amb el que disposen les obligacions tributàries.

Article 13. Responsables solidaris i subsidiaris.

1. Són responsables solidaris del pagament de les obligacions pecuniàries que resultin d'aquesta Llei els subjectes als quals es refereix l'article 42.2 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària.

2. Són responsables subsidiaris dels deures imposats en aquesta Llei i, en particular, de les obligacions pecuniàries corresponents, els subjectes següents:

a) Els gestors i administradors de fet i de dret de les persones jurídiques la conducta dels quals hagi estat determinant de la responsabilitat d'aquestes.

b) Els gestors o administradors de les persones jurídiques que hagin cessat en les seves activitats, quant als deures i obligacions pendents en el moment del cessament esmentat, sempre que no hagin fet el necessari per al seu compliment o hagin adoptat acords o pres mesures causants de l'incompliment.

c) Els que succeeixin per qualsevol concepte al responsable en la titularitat o en l'exercici de l'activitat causant del dany, amb els límits i les excepcions que preveu l'article 42.1.c) de la Llei 58/2003, de 17 de desembre.

d) Els integrants d'administracions concursals i els liquidadors de persones jurídiques que no hagin realitzat

el necessari per al compliment dels deures i les obligacions meritats amb anterioritat a aquestes situacions.

3. Aquestes responsabilitats pecuniàries es declaren i s'exigeixen en els procediments d'execució, en els termes establerts a la legislació tributària i de recaptació d'ingressos de dret públic.

Article 14. *Inexigibilitat de l'obligació de sufragar els costos.*

1. L'operador no està obligat a sufragar els costos imputables a les mesures de prevenció, d'evitació i de reparació de danys quan demostrï que els danys mediambientals o l'amenaça imminent d'aquests danys es van produir exclusivament per qualsevol de les causes següents:

a) L'actuació d'un tercer aliè a l'àmbit de l'organització de l'activitat de què es tracti i independent d'aquesta, malgrat que hi hagi mesures de seguretat adequades.

b) El compliment d'una ordre o instrucció obligatòria dictada per una autoritat pública competent, incloent-hi les ordres donades en execució d'un contracte a què es refereix la legislació de contractes de les administracions públiques.

Se n'exceptuen els supòsits en què l'ordre o la instrucció s'hagin dictat per fer front a una emissió o a un incident prèviament generat per la mateixa activitat de l'operador.

L'aprovació de projectes per part de les administracions públiques, quan ho exigeixi la normativa aplicable, no té la consideració d'ordre o instrucció, als efectes del que preveu aquest apartat. En particular, els projectes aprovats per l'Administració contractant no es poden considerar una ordre o instrucció obligatòria als efectes d'aquest apartat respecte de danys mediambientals no previstos expressament en la declaració d'impacte ambiental o instrument equivalent.

Quan els danys mediambientals siguin conseqüència de vicis en un projecte elaborat per l'Administració en un contracte d'obres o de subministrament de fabricació, l'operador no està obligat a sufragar el cost de les mesures que s'adoptin.

2. L'operador no està obligat a sufragar el cost imputable a les mesures reparadores quan demostrï que no ha incorregut en culpa, dol o negligència i que s'hi dona alguna de les circumstàncies següents:

a) Que l'emissió o el fet que sigui causa directa del dany mediambiental constitueixi l'objecte exprés i específic d'una autorització administrativa atorgada de conformitat amb la normativa aplicable a les activitats enumerades a l'annex III.

Adicionalment, és necessari que l'operador s'hagi ajustat estrictament en l'exercici de l'activitat a les determinacions o condicions establertes a aquest efecte en l'autorització esmentada i a la normativa que li sigui aplicable en el moment de produir-se l'emissió o el fet causant del dany mediambiental.

b) Que l'operador provi que el dany mediambiental el va causar una activitat, una emissió o la utilització d'un producte que, en el moment de realitzar-se o utilitzar-se, no era considerat com a potencialment perjudicial per al medi ambient d'acord amb l'estat dels coneixements científics i tècnics existents en aquell moment.

3. Quan hi concorrin les circumstàncies previstes als apartats 1 i 2, l'operador està obligat, en tot cas, a adoptar i a executar les mesures de prevenció, d'evitació i de reparació de danys mediambientals. Els costos en què hagi incorregut es recuperen en els termes previstos a l'article 15.

Article 15. *Recuperació de costos.*

1. Quan de conformitat amb el que disposa l'article 14.1, l'operador no estigui obligat a sufragar els costos imputables a les mesures de prevenció, d'evitació o de reparació de danys mediambientals, els pot recuperar exercint les accions de repetició enfront de tercers a què es refereix l'article 16 o reclamant la responsabilitat patrimonial de les administracions públiques al servei de les quals es trobi l'autoritat pública que va impartir l'ordre o la instrucció.

Igualment, l'autoritat competent pot exigir al tercer que sufragui els costos de les mesures que s'hagin adoptat.

2. En els supòsits previstos a l'article 14.2, l'operador té dret a recuperar els costos imputables a les mesures de reparació de danys mediambientals en els termes establerts en la normativa autonòmica, llevat del que disposa l'article 34.

Article 16. *Accions enfront de tercers.*

1. L'operador que hagi adoptat mesures de prevenció, d'evitació de nous danys o de reparació pot exercir accions de repetició contra qualsevol altres persones que, a l'empara d'aquesta norma o de qualsevol altra norma, siguin causants o responsables, amb culpa o sense, del dany mediambiental o de l'amenaça de dany mediambiental que hagi motivat l'adopció d'aquelles mesures.

2. Quan el dany o l'amenaça de dany siguin causats per l'ús d'un producte, l'operador pot reclamar al fabricant, a l'importador o al subministrador l'import dels costos en què hagi incorregut, sempre que l'operador s'hagi ajustat estrictament en l'exercici de la seva activitat a les condicions establertes per a l'ús del producte i a la normativa vigent en el moment de produir-se l'emissió o el fet causant del dany mediambiental.

CAPÍTOL III

Prevenició, evitació i reparació de danys mediambientals

SECCIÓ 1a PREVENCIÓ I EVITACIÓ DE DANYS MEDIAMBIENTALS

Article 17. *Obligacions de l'operador en matèria de prevenció i d'evitació de nous danys.*

1. Davant una amenaça imminent de danys mediambientals originada per qualsevol activitat econòmica o professional, l'operador d'aquesta activitat té el deure d'adoptar sense demora i sense necessitat d'advertència, de requeriment o d'acte administratiu previ les mesures preventives apropiades.

2. Així mateix, quan s'hagin produït danys mediambientals causats per qualsevol activitat econòmica o professional, l'operador d'aquesta activitat té el deure d'adoptar en els mateixos termes les mesures apropiades d'evitació de nous danys, amb independència que estigui subjecte o no ho estigui a l'obligació d'adoptar mesures de reparació per aplicació del que disposa aquesta Llei.

3. Per a la determinació de les mesures de prevenció i d'evitació de nous danys cal atènyer-se, en la mesura que es pugui, als criteris establerts al punt 1.3 de l'annex II, sens perjudici dels criteris addicionals que amb el mateix objectiu estableixin les comunitats autònomes.

4. Els operadors han de comunicar immediatament a l'autoritat competent tots els aspectes relatius als danys mediambientals o a l'amenaça d'aquests danys, segons el que disposa l'article 9.2, així com les mesures de prevenció i evitació adoptades.

Si no desapareix l'amenaça de dany malgrat que s'hagin adoptat les mesures de prevenció o d'evitació de nous danys, l'operador ho ha de fer saber immediatament a l'autoritat competent.

Article 18. Potestats administratives en matèria de prevenció o d'evitació de nous danys.

L'autoritat competent, quan consideri que hi ha amenaça de danys o de producció de nous danys, pot adoptar en qualsevol moment i mitjançant una resolució motivada dictada de conformitat amb el que estableix el capítol VI qualsevol de les decisions següents:

- a) Exigir a l'operador que faciliti informació sobre tota amenaça imminent de producció de dany mediambiental quan hi hagi indicis que es produirà.
- b) Exigir a l'operador que adopti immediatament les mesures encaminades a prevenir i a evitar aquests danys i requerir-ne el compliment.
- c) Donar a l'operador instruccions de compliment obligat sobre les mesures de prevenció o d'evitació de nous danys que hagi d'adoptar o, si s'escau, deixar sense efecte.
- d) Executar a costa del subjecte responsable les mesures de prevenció o d'evitació quan concorrin les circumstàncies previstes als articles 23 i 47.

SECCIÓ 2a REPARACIÓ DE DANYS MEDIAMBIENTALS

Article 19. Obligacions de l'operador en matèria de reparació.

1. L'operador de qualsevol de les activitats econòmiques o professionals enumerades a l'annex III que causi danys mediambientals com a conseqüència de l'exercici d'aquestes activitats està obligat a comunicar-ho immediatament a l'autoritat competent i a adoptar les mesures de reparació que siguin procedents de conformitat amb el que disposa aquesta Llei, encara que no hagi incorregut en dol, culpa o negligència.

2. L'operador d'una activitat econòmica o professional no enumerada a l'annex III que causi danys mediambientals com a conseqüència de l'exercici d'aquesta activitat està obligat a comunicar-ho immediatament a l'autoritat competent i a adoptar les mesures d'evitació i, només quan hi hagi dol, culpa o negligència, a adoptar les mesures reparadores.

En tot cas, queden obligats a l'adopció de mesures de reparació els operadors que hagin incomplert els deures relatius a les mesures de prevenció i d'evitació de danys.

Article 20. Mesures de reparació.

1. De conformitat amb el que disposa l'article 19, quan s'hagin produït danys mediambientals, l'operador, sense demora i sense necessitat d'avertència, de requeriment o d'acte administratiu previ:

- a) Ha d'adoptar totes les mesures provisionals necessàries per reparar, restaurar o reemplaçar, de manera immediata, els recursos naturals i serveis de recursos naturals danyats, d'acord amb els criteris previstos a l'annex II, sens perjudici dels criteris addicionals que amb el mateix objectiu estableixin les comunitats autònomes. Així mateix, ha d'informar l'autoritat competent de les mesures adoptades.
- b) Ha de sotmetre a l'aprovació de l'autoritat competent, d'acord amb el que estableix el capítol VI, una proposta de mesures reparadores dels danys mediambientals causats elaborada de conformitat amb el que preveu l'annex II, sens perjudici dels criteris addicionals que les comunitats autònomes estableixin amb el mateix objectiu.

2. Quan això sigui possible, l'autoritat competent ha d'habilitar l'operador perquè aquest pugui optar entre diferents mesures adequades o entre diferents formes d'execució.

3. Quan s'hagin produït diversos danys mediambientals, de manera tal que sigui impossible que totes les mesures reparadores necessàries s'adoptin alhora, la resolució ha de fixar l'ordre de prioritats que s'ha d'observar.

A aquest efecte, l'autoritat competent ha de tenir en compte, entre altres aspectes, la naturalesa, l'abast i la gravetat de cada dany mediambiental, així com les possibilitats de recuperació natural.

En tot cas, tenen caràcter preferent quant a la seva aplicació les mesures destinades a l'eliminació de riscos per a la salut humana.

Article 21. Potestats administratives en matèria de reparació de danys.

L'autoritat competent, davant un supòsit de dany mediambiental, pot adoptar en qualsevol moment i mitjançant una resolució motivada dictada de conformitat amb el que estableix el capítol VI qualsevol de les decisions que s'indiquen a continuació:

- a) Exigir a l'operador que faciliti informació addicional relativa als danys produïts.
- b) Adoptar o exigir a l'operador que adopti totes les mesures de caràcter urgent possibles, o bé donar instruccions a l'operador respecte de totes aquestes mesures, per, de manera immediata, controlar, contenir o eliminar els contaminants de què es tracti i qualssevol altres factors perjudicials, o fer-hi front d'una altra manera, per limitar o impedir danys mediambientals més grans i efectes adversos per a la salut humana o danys més importants en els serveis.
- c) Exigir a l'operador que adopti les mesures reparadores necessàries d'acord amb el que preveu l'annex II.
- d) Donar a l'operador instruccions de compliment obligat sobre les mesures reparadores que hagi d'adoptar o, si s'escau, deixar sense efecte.
- e) Executar a costa del subjecte responsable les mesures reparadores quan concorrin les circumstàncies previstes als articles 23 i 47.

SECCIÓ 3a DISPOSICIONS COMUNES

Article 22. Incompliment de les obligacions de prevenció, d'evitació o de reparació del dany mediambiental.

1. L'autoritat competent ha de vetllar perquè l'operador adopti les mesures de prevenció, d'evitació o de reparació dels danys mediambientals, així com perquè observi les altres obligacions establertes en aquesta Llei, en els termes que s'hi preveuen.

Per a això ha d'exercir les potestats que li atribueixen aquesta i qualsevol altra norma de l'ordenament jurídic.

2. En cas d'incompliment total o parcial dels deures dels operadors de portar a terme les mesures de prevenció, d'evitació o de reparació dels danys mediambientals, l'autoritat competent ha de dictar una resolució motivada, de conformitat amb el que estableix el capítol VI, en què se'n requereixi el compliment a l'operador.

3. El que disposa l'apartat anterior s'entén sens perjudici de l'aplicació del règim sancionador que correspongui com a conseqüència de l'incompliment esmentat.

Article 23. Actuació directa de l'Administració.

1. Atès que ho requereix la més eficaç protecció dels recursos naturals, i dels serveis que aquests presten, l'autoritat competent pot acordar i executar per si mateixa les

mesures de prevenció, d'evitació de nous danys o de reparació que preveu aquesta Llei, atenent, entre altres, les circumstàncies següents:

- a) Que no s'hagi pogut identificar l'operador responsable i no sigui possible esperar a identificar-lo sense perill que es produeixin danys mediambientals.
- b) Que hi hagi diversos operadors responsables i no sigui possible una distribució eficaç en el temps i en l'espai que garanteixi l'execució correcta de les mesures.
- c) Que es requereixin estudis, coneixements o mitjans tècnics que ho aconsellin.
- d) Que siguin necessàries actuacions en béns de les administracions públiques o en els de propietat privada de tercers que facin difícil o inconvenient la seva realització per part de l'operador responsable.
- e) Que la gravetat i la transcendència del dany així ho exigeixin.

2. En casos d'emergència, l'autoritat competent pot actuar sense necessitat de tramitar el procediment previst en aquesta Llei per fixar les mesures reparadores, d'evitació o de prevenció dels danys mediambientals o per exigir-ne l'adopció.

Una vegada desaparegudes aquestes circumstàncies, l'autoritat competent, amb la instrucció prèvia del corresponent procediment, ha de dictar una resolució en què es fixin l'import dels costos de les mesures executades en aplicació d'aquest article i l'obligat o obligats a satisfer-los, la qual serà és susceptible d'execució forçosa.

3. L'autoritat competent ha de recuperar de l'operador o, quan escaigui, del tercer que hagi causat el dany o l'amenaça imminent de dany, els costos en què hagi incorregut per l'adopció d'aquestes mesures de prevenció, d'evitació de nous danys o de reparació.

No obstant això, l'autoritat competent pot acordar no recuperar els costos íntegres quan les despeses necessàries per fer-ho siguin superiors a l'import recuperable. Per prendre aquest acord és necessària l'elaboració d'una memòria econòmica que ho justifiqui.

CAPÍTOL IV

Garanties financeres

SECCIÓ 1a GARANTIA FINANCERA OBLIGATÒRIA

Article 24. *Constitució d'una garantia financera obligatòria.*

1. Els operadors de les activitats incloses a l'annex III han de disposar d'una garantia financera que els permeti fer front a la responsabilitat mediambiental inherent a l'activitat o activitats que pretenguin dur a terme.

2. La quantitat que com a mínim ha de quedar garantida i que en cap cas no limita les responsabilitats establertes a la Llei, l'ha de determinar l'autoritat competent segons la intensitat i extensió del dany que l'activitat de l'operador pugui causar, de conformitat amb els criteris que s'estableixin reglamentàriament.

3. L'autoritat competent ha de justificar la fixació de la quantia que determini, utilitzant per a això el mètode que el Govern estableixi reglamentàriament, amb la consulta prèvia a les comunitats autònomes. Aquest mètode s'ha de basar en criteris tècnics que garanteixin una avaluació homogènia dels escenaris de riscos i dels costos de reparació associats a cadascun d'aquests i que assegurin una delimitació uniforme de la definició de les cobertures que siguin necessàries per a cada activitat o per a cada instal·lació.

Article 25. *Responsabilitat coberta per la garantia.*

1. La quantia garantida es destina específicament i exclusivament a cobrir les responsabilitats mediambientals de l'operador que es derivin de la seva activitat econòmica o professional.

2. La garantia regulada en aquesta secció és aliena a la cobertura de qualsevol altra responsabilitat, i independent d'aquesta, ja sigui penal, civil, administrativa o d'altres fets qualssevol i, en conseqüència, no ha de quedar reduïda o exhaurida per despeses, reclamacions o exigències no relacionades amb aquestes responsabilitats mediambientals, ni es pot aplicar a cap fi diferent del que n'ha justificat la constitució. Així mateix, la quantia garantida és independent de la qual que pugui donar suport a activitats que siguin objecte d'autoritzacions diferents, atorgades tant per l'autoritat mediambiental com per altres. Tampoc no poden ser objecte de pignoració o hipoteca, total o parcial.

Article 26. *Modalitats.*

La garantia financera es pot constituir a través de qualsevol de les modalitats següents, que poden ser alternatives o complementàries entre si, tant en la quantia, com en els fets garantits:

a) Una pòlissa d'assegurança que s'ajusti a la Llei 50/1980, de 8 d'octubre, de contracte d'assegurança, subscripta amb una entitat asseguradora autoritzada per operar a Espanya. En aquest cas, corresponen al Consorci de Compensació d'Assegurances les funcions a què es refereix l'article 33.

b) L'obtenció d'un aval, concedit per alguna entitat financera autoritzada a operar a Espanya.

c) La constitució d'una reserva tècnica mitjançant la dotació d'un fons «ad hoc» amb materialització en inversions financeres recolzades pel sector públic.

La garantia financera que se subscriu pot incloure les condicions limitadores o delimitadores del dany previstes en aquest capítol o altres que reglamentàriament es determinin.

Article 27. *Subjectes garantits.*

Té la consideració de subjecte garantit l'operador de l'activitat econòmica o professional, i així mateix poden figurar com a subjectes garantits addicionals els subcontractistes i els professionals que col·laborin amb aquest operador en la realització de l'activitat autoritzada.

Article 28. *Exempcions a l'obligació de constitució de garantia financera obligatòria.*

Queden exempts de l'obligació de constituir una garantia financera obligatòria:

a) Els operadors de les activitats susceptibles d'ocasionar danys la reparació dels quals s'avaluï per una quantitat inferior a 300.000 euros.

b) Els operadors d'activitats susceptibles d'ocasionar danys la reparació dels quals s'avaluï per una quantitat compresa entre 300.000 i 2.000.000 d'euros que acreditin, mitjançant la presentació de certificats expedits per organismes independents, que estan adherits amb caràcter permanent i continuat, bé al sistema comunitari de gestió i auditoria mediambientals (EMAS), bé al sistema de gestió mediambiental UNE-EN ISO 14001:1996.

c) La utilització dels productes fitosanitaris i biocides a què es refereix l'apartat 8.c) i d) de l'annex III, amb fins agropecuaris i forestals.

Article 29. *Costos coberts.*

El contingut de la garantia que es presti a través de les modalitats prevists a l'article 26 ha de preveure la cobertura dels costos següents:

- a) Els derivats de les obligacions de l'operador regulades a l'article 17, sempre que el dany que es pretengui evitar o limitar hagi estat originat per contaminació.
- b) Els derivats de les obligacions de l'operador regulades als articles 19 i 20, sempre que el dany que es pretengui evitar o limitar hagi estat originat per contaminació. En la mesura que aquests danys afectin les aigües, les espècies silvestres i els seus hàbitats o les riberes del mar i de les rieres, les despeses garantides es limiten a les enquadrades dins el concepte de «reparació primària» definit a l'apartat 1.a) de l'annex II.

Article 30. *Límits quantitius de la garantia.*

1. La cobertura de la garantia financera obligatòria mai no pot ser superior a 20.000.000 d'euros.
2. La quantia que es determini s'ha d'aplicar com a límit per esdeveniment i anualitat, i es pot admetre que quedi a càrrec de l'operador, en concepte de franquícia, una quantitat que no superi el 0,5 per cent de la quantia a garantir que es fixi en cada cas. Als efectes anteriors, es considera que constitueix un mateix i únic esdeveniment el conjunt de reclamacions de danys mediambientals que es derivin d'una mateixa emissió, succés o incident, tot i que aquelles es produeixin en moments diferents, sigui quin sigui el nombre d'afectats, i és aplicable a l'esmentada unitat d'esdeveniment o esdeveniment en sèrie, com a límit, la quantia per esdeveniment i anualitat de l'assegurança establerta a la garantia.
3. Així mateix, es pot admetre que els costos relacionats amb les obligacions de prevenció i evitació de nous danys previstes a l'article 17 quedin sublimitats específicament. En tot cas, aquest sublímit ha de ser, almenys, del deu per cent de la quantia que es fixi en cada cas.

Article 31. *Vigència de la garantia.*

1. La garantia ha de quedar constituïda des de la data en què tingui efecte l'autorització necessària per a l'exercici de l'activitat. L'operador ha de mantenir la garantia en vigor durant tot el període d'activitat. L'autoritat competent ha d'establir els sistemes de control corresponents que permetin constatar la vigència d'aquestes garanties; a aquest efecte les entitats asseguradores, les entitats financeres i els mateixos operadors han de proporcionar a l'autoritat competent la informació necessària.
2. L'exhauriment de les garanties o la seva reducció en més d'un 50 per cent determina l'obligació de l'operador de reposar-les en un termini de sis mesos des de la data en què es conegui o sigui estimat amb un grau de certesa raonable l'import de l'obligació garantida.

Article 32. *Limitacions de l'àmbit temporal de la garantia.*

1. Es pot limitar l'àmbit temporal de la garantia, de manera que quedin incloses les responsabilitats en què es donin conjuntament les circumstàncies següents:
 - a) Que el començament de l'emissió causant de la contaminació o bé el començament de la situació de risc imminent de contaminació sigui identificat i es demostrï que ha ocorregut dins el període de la garantia.
 - b) Que la primera manifestació constatable de la contaminació s'hagi produït dins el període de la garantia o dins el termini de tres anys a comptar de la seva terminació. S'entén per primera manifestació el moment en què es descobreixi per primera vegada l'existència d'una

contaminació, tant si llavors es considera perillosa o perjudicial com si no ho és.

c) Que la reclamació a l'operador per la contaminació hagi tingut lloc dins el període de garantia o dins el termini de tres anys a comptar de la seva terminació.

2. Als efectes del que disposa l'apartat anterior, es considera fet generador de la contaminació que es produeixi de manera accidental i aleatòria, és a dir, que sigui extraordinària i que no s'hagi generat per cap de les causes següents:

- a) De manera intencionada.
- b) Com a conseqüència normal i prevista de la possessió d'edificis, instal·lacions o equips al servei de l'activitat autoritzada.
- c) Com a conseqüència d'un fet previst i consentit per l'operador, ocorregut dins el recinte en què es porta a terme l'activitat esmentada o en l'àmbit geogràfic per al qual l'activitat ha estat autoritzada.
- d) Per incompliment conegut per l'assegurat, o que no podia ser ignorat per aquest, de la normativa obligatòria aplicable a l'activitat assegurada, tant en matèria mediambiental, com en qualsevol altra matèria.
- e) Per mala utilització conscient o falta o defecte de manteniment, reparació o reposició de les instal·lacions o mecanismes i els seus components.
- f) Per abandonament o falta prolongada d'ús d'instal·lacions, sense prendre les mesures adequades per evitar el deteriorament de les seves condicions de protecció o seguretat.
- g) Com a conseqüència d'avalots, motins, vagues, disturbis interns, sabotatge i actes de terrorisme o de bandes armades.

Article 33. *Fons de compensació de danys mediambientals del Consorci de Compensació d'Assegurances.*

1. El Consorci de Compensació d'Assegurances ha d'administrar i gestionar, de manera independent financera i comptablement respecte de la resta de les activitats que realitza, un fons de compensació de danys mediambientals que s'ha de constituir amb les aportacions dels operadors que contractin una assegurança per garantir la seva responsabilitat mediambiental, mitjançant un recàrrec sobre la prima de l'assegurança esmentada.

El Fons està destinat a prolongar-ne la cobertura per a les responsabilitats assegurades en la pòlissa original, i en els seus mateixos termes, per als danys que, havent estat causats per les activitats autoritzades durant el període de vigència de l'assegurança, es manifestin o reclamin després del transcurs dels terminis de manifestació o reclamació admesos a la pòlissa, i es reclamin en el transcurs, com a màxim, d'un nombre d'anys igual a aquell durant el qual va ser vigent la pòlissa d'assegurança, comptats des que aquesta va acabar i amb el límit de 30 anys.

2. Amb càrrec al mateix Fons, a més, el Consorci ha d'atendre les obligacions que, en els termes i amb els límits d'aquesta secció, corresponguin als operadors que hagin subscrit una pòlissa d'assegurança, i l'entitat asseguradora dels quals hagi estat declarada en concurs o, havent estat dissolta, i trobant-se en situació d'insolvència, estigui subjecta a un procediment de liquidació intervinguda o aquesta hagi estat assumida pel mateix Consorci de Compensació d'Assegurances.

3. Les responsabilitats del Fons es corresponen en cada cas amb els imports que, segons cada tipus d'activitat, hagin estat determinades de conformitat amb el que preveu l'article 24 i, en el cas de les esmentades al primer apartat d'aquest article, queden limitades, a més, a l'import total constituït en aquest.

SECCIÓ 2a FONTS ESTATAL DE REPARACIÓ DE DANYS MEDIAMBIENTALS

Article 34. Fons estatal de reparació de danys mediambientals.

1. Es crea un fons estatal de reparació de danys mediambientals destinat a sufragar els costos derivats de mesures de prevenció, d'evitació o de reparació dels béns de domini públic de titularitat estatal quan sigui aplicable el que disposa l'article 7.3, en connexió amb els articles 14.2 i 15.2.

Aquest Fons el gestiona el Ministeri de Medi Ambient i es dota amb recursos procedents dels pressupostos generals de l'Estat.

2. Les comunitats autònomes poden participar en el finançament i gestió del Fons estatal de reparació de danys mediambientals, a través de qualsevol dels instruments de col·laboració previstos al títol I de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

En aquests supòsits, l'àmbit de cobertura del Fons esmentat es pot ampliar a altres danys mediambientals, en els termes que prevegin els instruments de col·laboració esmentats.

CAPÍTOL V

Infraccions i sancions**Article 35. Subjectes responsables de les infraccions.**

Poden ser sancionades pels fets constitutius de les infraccions administratives regulades en aquest capítol les persones físiques i jurídiques privades que siguin operadors d'activitats econòmiques o professionals i que en siguin responsables.

Article 36. Infraccions.

1. Són infraccions administratives les accions i les omissions que es tipifiquen en els articles següents, així com les que, si s'escau, estableixi la legislació autonòmica de desplegament d'aquesta Llei.

2. Si un mateix fet o ommissió és constitutiu de dues o més infraccions, es pren en consideració únicament la que comporti una sanció més elevada.

3. No es poden sancionar els fets que hagin estat sancionats penalment o administrativament, en els casos en què s'aprecii identitat del subjecte, fet i fonament. En els supòsits en què les infraccions puguin ser constitutives de delictes o de falta, l'autoritat competent ha de passar el tant de la culpa a la jurisdicció competent i abstenir-se de prosseguir el procediment sancionador mentre l'autoritat judicial no s'hi hagi pronunciat.

Si no s'ha estimat l'existència de delictes o de falta, el Ministeri Fiscal ho ha de comunicar a l'autoritat competent, que pot continuar l'expedient sancionador tenint en compte en tot cas els fets que els tribunals hagin considerat provats.

4. La tramitació d'un procediment sancionador per les infraccions regulades en aquest capítol no posterga l'exigència de les obligacions d'adopció de mesures de prevenció, d'evitació de nous danys o de reparació previstes en aquesta Llei, que són independents de la sanció que s'imposi, si s'escau.

Article 37. Classificació de les infraccions.

1. Les infraccions tipificades en aquesta Llei es classifiquen en molt greus i en greus.

2. Són molt greus les infraccions següents:

a) No adoptar les mesures preventives o d'evitació exigides per l'autoritat competent a l'operador en aplica-

ció de l'article 17, quan això tingui com a resultat el dany que es pretenia evitar.

b) No ajustar-se a les instruccions rebudes de l'autoritat competent en aplicació de l'article 18 a l'hora de posar en pràctica les mesures preventives o d'evitació a què estigui obligat l'operador, quan això tingui com a resultat el dany que es pretenia evitar.

c) No adoptar les mesures reparadores exigibles a l'operador en aplicació dels articles 19 i 20, quan això tingui com a resultat un detriment de l'eficàcia reparadora d'aquestes mesures.

d) No ajustar-se a les instruccions rebudes de l'autoritat competent en aplicació de l'article 21 en posar en pràctica les mesures reparadores a què estigui obligat l'operador, quan això tingui com a resultat un detriment de l'eficàcia reparadora d'aquestes mesures.

e) No informar l'autoritat competent de l'existència d'un dany mediambiental o d'una amenaça imminent de dany produït o que pugui produir l'operador i dels quals tingués coneixement, o fer-ho amb una demora injustificada, quan això tingui com a conseqüència que els seus efectes s'agreugin o s'arribin a produir efectivament.

f) L'incompliment de l'obligació de concertar en els termes previstos en aquesta Llei les garanties financeres a què estigui obligat l'operador, així com el fet que no es mantinguin en vigor el temps que subsisteixi aquesta obligació.

3. Són greus les infraccions següents:

a) No adoptar les mesures preventives o d'evitació exigides per l'autoritat competent a l'operador en aplicació de l'article 17, quan no sigui constitutiva d'infracció molt greu.

b) No ajustar-se a les instruccions rebudes de l'autoritat competent en aplicació de l'article 18 en posar en pràctica les mesures preventives o les d'evitació a què estigui obligat l'operador, quan no sigui constitutiva d'infracció molt greu.

c) No adoptar les mesures reparadores exigides a l'operador per l'autoritat competent en aplicació de l'article 19, quan no sigui constitutiva d'infracció molt greu.

d) No ajustar-se a les instruccions rebudes de l'autoritat competent en aplicació de l'article 21 a l'hora de posar en pràctica les mesures reparadores a què estigui obligat l'operador, quan no sigui constitutiva d'infracció molt greu.

e) No informar l'autoritat competent de l'existència d'un dany mediambiental o d'una amenaça imminent de dany produït o que pugui produir l'operador i dels quals tingués coneixement, o fer-ho amb una demora injustificada, quan no sigui constitutiva d'infracció molt greu.

f) No facilitar la informació requerida per l'autoritat competent a l'operador, o fer-ho amb retard, d'acord amb el que preveuen els articles 18 i 21.

g) No prestar l'operador afectat l'assistència que li requereixi l'autoritat competent per a l'execució de les mesures reparadores, preventives o d'evitació, d'acord amb el que estableix l'article 9.

h) L'omissió, la resistència o l'obstrucció de les actuacions que siguin de compliment obligat, d'acord amb el que preveu aquesta Llei.

Article 38. Sancions.

1. Les infraccions tipificades a l'article 37 donen lloc a la imposició de totes o algunes de les sancions següents:

a) En el cas d'infracció molt greu:

1r Multa de 50.001 euros fins a 2.000.000 d'euros.

2n Extinció de l'autorització o suspensió d'aquesta per un període mínim d'un any i màxim de dos anys.

b) En el cas de les infraccions greus:

1r Multa de 10.001 euros fins a 50.000 euros.

2n Suspensió de l'autorització per un període màxim d'un any.

2. Si s'ocasionen danys mediambientals o s'agreugen els ja produïts com a conseqüència de l'omissió, retard, resistència o obstrucció per part de l'operador en el compliment d'obligacions previstes en aquesta Llei, la inobservança de les quals sigui constitutiva d'una infracció, l'operador està obligat, en tot cas, a adoptar les mesures de prevenció, d'evitació i de reparació que regula aquesta Llei, amb independència de la sanció que correspongui.

3. Anualment les autoritats competents han de donar a conèixer, una vegada fermes, les sancions imposades per les infraccions comeses de la Llei, els fets constitutius d'aquestes infraccions, així com la identitat dels operadors responsables.

Article 39. *Graduació de sancions.*

En la imposició de sancions les administracions públiques han d'observar l'adequació escaient entre la gravetat del fet constituït de la infracció i la sanció aplicada, i a aquest efecte es consideren els criteris establerts a l'article 131 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre.

Article 40. *Prescripció d'infraccions i de sancions.*

1. Les infraccions molt greus prescriuen al cap de tres anys i les greus al cap de dos anys.

El termini de prescripció es comença a comptar des del dia en què la infracció s'ha comès o, quan es tracti d'una activitat continuada, des de la seva finalització.

2. Les sancions imposades per faltes greus prescriuen al cap de dos anys i les imposades per faltes molt greus al cap de tres anys.

El termini de prescripció de les sancions es comença a comptar des de l'endemà d'aquell en què adquireixi ferma la resolució per la qual s'imposa la sanció.

CAPÍTOL VI

Normes aplicables als procediments d'exigència de responsabilitat mediambiental

Article 41. *Iniciació del procediment.*

1. Els procediments d'exigència de la responsabilitat mediambiental que regula aquesta Llei s'inicien bé d'ofici, bé a sol·licitud de l'operador o de qualsevol altre interessat.

2. Quan un interessat diferent de l'operador insti la iniciació dels procediments d'exigència de responsabilitat mediambiental, la sol·licitud s'ha de formalitzar per escrit i s'hi ha d'especificar en tot cas el dany o l'amenaça de dany als recursos naturals protegits per aquesta Llei. La sol·licitud ha d'especificar, així mateix i quan això sigui possible, els aspectes següents:

- L'acció o ommissió del presumpte responsable.
- La identificació del presumpte responsable.
- La data en què es va produir l'acció o ommissió.
- El lloc on s'ha produït el dany o l'amenaça de dany als recursos naturals.
- La relació de causalitat entre l'acció o l'ommissió del presumpte responsable i el dany o l'amenaça de dany.

Article 42. *Interessats.*

1. Tenen la condició d'interessats als efectes del que preveu aquesta Llei:

a) Tota persona física o jurídica en què es doni qualsevol de les circumstàncies previstes a l'article 31 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre.

b) Qualsevol persones jurídiques sense ànim de lucre que acreditin el compliment dels requisits següents:

1r Que tinguin entre els fins acreditats en els seus estatuts la protecció del medi ambient en general o la d'algun dels seus elements en particular.

2n Que s'haguessin constituït legalment almenys dos anys abans de l'exercici de l'acció i que estiguin exercint de manera activa les activitats necessàries per assolir els fins previstos en els seus estatuts.

3r Que segons els seus estatuts exerceixin la seva activitat en un àmbit territorial que resulti afectat pel dany mediambiental o l'amenaça de dany.

c) Els titulars dels terrenys en què s'hagin de realitzar mesures de prevenció, d'evitació o de reparació de danys mediambientals.

d) Aquells altres que estableixi la legislació de les comunitats autònomes.

2. Els interessats poden formular les al·legacions que estimin oportunes i aportar la informació que considerin rellevant, i han de ser considerades per l'autoritat competent a la qual es dirigeixin.

3. L'autoritat competent ha de donar audiència als titulars dels terrenys a què es refereix l'apartat 1 c), a l'operador i als altres interessats perquè aquests al·leguin el que estimin convenient o aportin la documentació addicional que considerin oportuna.

Article 43. *Accés a la informació.*

El públic pot sol·licitar a l'Administració pública la informació de què disposi sobre els danys mediambientals i sobre les mesures de prevenció, d'evitació o de reparació d'aquests danys.

Article 44. *Mesures provisionals.*

1. Durant la tramitació dels procediments es poden adoptar amb caràcter provisional totes les mesures preventives i d'evitació de nous danys que siguin necessàries perquè no s'agreugi la situació, ni es causin danys mediambientals i, especialment, per garantir la salut humana.

2. Amb la mateixa finalitat, es poden adoptar les mesures provisionals imprescindibles amb anterioritat a la iniciació del procediment, amb els límits i les condicions establerts a l'article 72.2 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre.

3. Les mesures provisionals poden consistir a imposar a l'operador la realització de les actuacions que es considerin necessàries i que, en cas d'incompliment, són susceptibles d'execució forçosa, així com en actuacions que hagi de realitzar l'autoritat competent, fins i tot a costa del responsable.

Article 45. *Resolució.*

1. L'autoritat competent ha de resoldre motivadament i de forma expressa els procediments d'exigència de responsabilitat mediambiental, bé exigint a l'operador la responsabilitat mediambiental en què hagi incorregut, bé declarant que no existeix aquesta responsabilitat.

En tot cas es poden denegar, de forma motivada, les sol·licituds manifestament infundades o abusives.

2. En la resolució s'han de determinar, almenys, els aspectes següents:

a) Descripció de l'amenaça o del dany mediambiental que s'ha d'eliminar.

b) Avaluació de l'amenaça o del dany mediambiental.

c) Quan correspongui, definició de les mesures de prevenció o d'evitació de nous danys que s'hagin d'adop-

tar, acompanyades, si s'escau, de les instruccions oportunes sobre la seva execució correcta.

d) Quan correspongui, definició de les mesures de reparació que s'hagin d'adoptar, acompanyades, si s'escau, de les instruccions oportunes sobre la seva execució correcta. Aquesta definició s'ha de realitzar d'acord amb el que preveu l'annex II o els criteris addicionals que amb el mateix objectiu estableixin les comunitats autònomes, i tenint en compte la proposta formulada per l'operador.

e) Identificació del subjecte que ha d'aplicar les mesures.

f) Termini conferit per a la seva execució.

g) Quantia i obligació de pagament de les mesures que, si s'escau, hagi adoptat i executat l'autoritat competent.

h) Identificació de les actuacions que, si s'escau, hagi de realitzar l'Administració pública.

3. L'autoritat competent ha de resoldre i notificar en el termini màxim de 3 mesos. En casos científicament i tècnicament complexos, l'autoritat pot prorrogar aquest termini fins a tres mesos addicionals, i ha de notificar als interessats aquesta prorroga. A l'efecte exclusivament de garantir el dret dels interessats a la tutela administrativa i judicial, transcorregut el termini esmentat, s'entén desestimada la sol·licitud o caduca el procediment quan aquest s'hagi iniciat d'ofici, sens perjudici de l'obligació inexcusable de l'autoritat competent de resoldre.

Aquest termini es pot suspendre el temps que transcorri entre el requeriment a l'operador perquè presenti la proposta de mesures reparadores a què es refereix l'article 20.1 b) o, si s'escau, perquè l'esmeni, i el seu compliment efectiu per part del destinatari.

4. Les resolucions de l'autoritat competent són recurribles d'acord amb el que preveuen el títol VII de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, i altra normativa aplicable.

Article 46. *Terminació convencional.*

1. En qualsevol moment del procediment es poden subscriure acords entre l'autoritat competent per resoldre i l'operador o els operadors responsables amb la finalitat d'establir el contingut de la resolució final quan es refereix als aspectes següents:

a) El contingut i l'abast de les mesures que hagi d'adoptar el responsable o responsables.

b) La forma de la seva execució.

c) Les fases i prioritats i els terminis parcials i totals d'execució.

d) Els mitjans de direcció o control administratiu.

e) Les garanties de compliment i totes les que contribueixin a assegurar l'efectivitat i la viabilitat de les mesures.

f) Les mesures que hagi d'executar l'autoritat competent, a costa dels responsables.

2. Els acords han de garantir en tot cas els objectius d'aquesta Llei.

3. Poden proposar l'acord l'autoritat competent i els operadors responsables.

L'inici de les negociacions suspèn el termini per resoldre per un període màxim de dos mesos, transcorregut el qual sense que s'hagi arribat a un acord l'autoritat competent ha de continuar la tramitació del procediment fins a la seva terminació.

4. Si s'hi han personat altres interessats, se'ls ha de notificar l'inici de les negociacions i se'ls ha de donar audiència per un termini de quinze dies hàbils. Igualment se'ls ha de notificar l'acord.

5. Si s'arriba a un acord, aquest s'ha d'incorporar a la resolució llevat que, atenent en particular les al·legacions d'altres interessats, l'òrgan competent per

resoldre consideri necessari el seu rebuig o modificació per raons de legalitat; en aquest cas ha de dictar la resolució que sigui procedent mantenint els termes de l'acord en la mesura que es pugui.

També es poden iniciar noves negociacions per modificar l'acord en el que sigui necessari.

6. Els acords són vinculants per als signants. L'autoritat competent ha de vetllar pel seu compliment.

Article 47. *Execució forçosa.*

1. En cas d'incompliment, les resolucions administratives que imposin el deure de realitzar les mesures de prevenció, d'evitació i de reparació de danys mediambientals han de ser objecte d'execució forçosa, amb l'advertència prèvia. Aquesta execució la poden instar els interessats.

2. L'autoritat competent ha de procedir a l'execució subsidiària, especialment quan el dany mediambiental sigui greu o l'amenaça de dany sigui imminent.

3. Quan s'estimi convenient perquè no comporta retards que puguin posar en perill els recursos naturals afectats, l'autoritat competent pot imposar successivament fins a un màxim de cinc multes coercitives, cadascuna per un import màxim del deu per cent del cost estimat del conjunt de les mesures en execució.

Article 48. *Recuperació de costos per part de l'Administració pública.*

1. Quan l'autoritat competent hagi adoptat per si mateixa les mesures de prevenció, d'evitació de nous danys o de reparació d'acord amb el que estableixen els articles 23 i 47 ha d'exigir a l'operador responsable l'obligació de satisfer els costos generats.

2. L'autoritat competent disposa d'un termini de cinc anys per exigir a l'operador responsable l'obligació de satisfer les despeses a què es refereix l'apartat anterior. Aquest termini es comença a comptar a partir de la més tardana de les dates següents:

a) Aquella en què hagi acabat l'execució de les mesures.

b) Aquella en què hagi identificat el responsable.

3. El còmput del termini s'interromp per les causes següents:

a) Per qualsevol acció de l'autoritat competent realitzada amb coneixement formal del responsable, conduent a exigir-li pels mateixos fets qualsevol gènere de responsabilitat de conformitat amb aquesta Llei o qualsevol altra llei.

b) Per instrucció de procés penal pels mateixos fets generadors de la responsabilitat que regula aquesta Llei.

c) Per la sol·licitud d'interessats, amb coneixement formal del responsable, de conformitat amb l'article 44.

d) Per qualsevol actuació de reconeixement de responsabilitat per part de l'obligat.

4. La resolució que imposi l'obligació de pagar els costos i qualsevol altre acte, fins i tot acordat com a mesura provisional, que imposi el pagament d'una quantitat líquida, s'ha d'executar de conformitat amb el que disposa l'article 10 de la Llei 47/2003, de 26 de novembre, general pressupostària.

Article 49. *Normativa aplicable.*

En el que no preveu aquesta Llei, els procediments que s'instrueixin en la seva aplicació es regeixen per la Llei 30/1992, de 26 de novembre, i per la legislació aplicable a cada Administració pública competent.

Disposició addicional primera. *Situacions d'emergència.*

El que disposa aquesta Llei s'aplica sens perjudici de la legislació de protecció civil per a situacions d'emergència; de la regulació continguda als articles 24, 26 i 28 de la Llei 14/1986, de 25 d'abril, general de sanitat; de les previsions sobre emergències sanitàries contingudes a la Llei orgànica 3/1986, de 14 d'abril, de mesures especials en matèria de salut pública, i de la legislació autonòmica aplicable en matèria de protecció civil i d'emergències sanitàries.

Disposició addicional segona. *Aplicació d'una normativa mediambiental més exigent.*

1. Aquesta Llei s'aplica sens perjudici de normes comunitàries sobre responsabilitat mediambiental més exigents.

2. L'Estat o les comunitats autònomes, en l'àmbit de les seves respectives competències, poden mantenir o adoptar disposicions més exigents sobre la prevenció, l'evitació i la reparació de determinats danys mediambientals o en relació amb determinades activitats.

3. Aquesta Llei no impedeix l'atribució de responsabilitats a subjectes diferents dels operadors, per aplicació d'altres normes mediambientals.

4. Les comunitats autònomes poden sotmetre altres activitats o altres subjectes al règim de responsabilitat establert en aquesta Llei.

5. Els danys mediambientals produïts per les activitats el principal propòsit de les quals sigui servir la defensa nacional o la seguretat internacional queden exclosos dels desplegaments legislatius posteriors a què fan referència els apartats anteriors.

Disposició addicional tercera. *Limitació de la responsabilitat nascuda de reclamacions de dret marítim i de navegació interior.*

Aquesta Llei s'entén sens perjudici del dret de l'operador a limitar la seva responsabilitat d'acord amb el Protocol de 1996 que esmena el Conveni de 19 de desembre de 1976, sobre limitació de la responsabilitat nascuda de reclamacions de dret marítim, o amb el Conveni d'Estrasburg, sobre limitació de responsabilitat en la navegació interior de 1988, incloses les seves eventuales modificacions futures, vigents a Espanya, així com amb la legislació nacional de desplegament dels dos instruments internacionals.

Així mateix, el que disposa aquesta Llei s'entén sens perjudici del que estableixen l'article 108 de la Llei 62/2003, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, i la seva normativa de desplegament, en relació amb el sistema de seguiment i d'informació sobre trànsit marítim de mercaderies perilloses.

Disposició addicional quarta. *Danys no ambientals que es produeixen en cultius per l'alliberament d'organismes modificats genèticament.*

Els danys no ambientals que es produeixen en cultius per l'alliberament d'organismes modificats genèticament s'han de reparar mitjançant la indemnització per danys i perjudicis que, si s'escau, correspongui d'acord amb la legislació civil.

Disposició addicional cinquena. *Remissió d'informació al Ministeri de Medi Ambient.*

1. Les administracions públiques han de facilitar al Ministeri de Medi Ambient les dades i informació que recull l'annex VI per al compliment adequat de les obligacions establertes a la normativa comunitària aplicable.

2. El Ministeri de Medi Ambient ha de fer pública la informació enviada a la Comissió.

Disposició addicional sisena. *Declaració d'interès social de l'ocupació temporal de determinats béns i drets de titularitat privada.*

1. Es declara d'interès social l'ocupació temporal dels béns i drets de titularitat privada, quan sigui necessària per procedir a la reparació dels danys mediambientals o per prevenir-ne o evitar-ne la producció. Les administracions públiques poden declarar la urgència d'aquesta ocupació quan ho justifiquin les circumstàncies concurrents.

2. Per a l'execució de l'ocupació temporal prevista en aquesta disposició i per a la indemnització dels danys i perjudicis que s'hi produeixin, cal atènyer-se al que estableix la legislació sobre expropiació forçosa en matèria d'indemnització per ocupació temporal.

Disposició addicional setena. *Inexigibilitat de la garantia financera obligatòria a les persones jurídiques públiques.*

1. L'article 24 no és aplicable a l'Administració General de l'Estat, ni als organismes públics vinculats o dependents d'aquesta. Tampoc no és aplicable a les entitats locals, ni als organismes autònoms ni a les entitats de dret públic dependents d'aquestes.

2. Les comunitats autònomes han de determinar l'aplicabilitat de l'article 24 a la seva Administració i als seus organismes públics dependents.

Disposició addicional vuitena. *Legitimació del Ministeri Fiscal.*

1. De conformitat amb el que disposa l'article 19.1.f) de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, el Ministeri Fiscal està legitimat en qualssevol processos contenciosos administratius que tinguin per objecte l'aplicació d'aquesta Llei.

Als efectes del que disposa el paràgraf anterior, l'autoritat competent ha d'informar el Ministeri Fiscal de tots els supòsits de responsabilitat mediambiental derivats d'aquesta Llei.

2. Les administracions públiques han d'adoptar les mesures oportunes perquè les seves autoritats i el personal al seu servei prestin al Ministeri Fiscal l'auxili tècnic, material o de qualsevol altra naturalesa que aquest pugui requerir per a l'exercici de les seves funcions en els processos contenciosos administratius a què es refereix l'apartat anterior, de conformitat amb el que estableix l'article 4.3 de la Llei 50/1981, de 30 de desembre, per la qual es regula l'Estatut orgànic del Ministeri Fiscal.

Disposició addicional novena. *Aplicació de l'annex II en els procediments judicials i administratius.*

Les normes de l'annex II o les disposades amb caràcter complementari per la normativa autonòmica amb el mateix objectiu s'han d'aplicar en la determinació de l'obligació de reparació de danys mediambientals, amb independència que aquesta obligació s'exigeixi en un procés judicial civil, penal o contenciós administratiu o en un procediment administratiu.

Disposició addicional desena. *Responsabilitat mediambiental de les obres públiques.*

De conformitat amb el que preveuen l'article 2.1 d'aquesta Llei i la disposició addicional quarta del Reial decret legislatiu 1302/1986, de 28 de juny, d'avaluació d'impacte ambiental, en les obres públiques d'interès general l'autoritat competent no pot exigir l'adopció de

les mesures que preveu aquesta Llei, ni executar-les subsidiàriament, quan s'hagi seguit el procediment establert per avaluar-ne l'impacte d'acord amb la informació existent, i s'hagi complert amb les prescripcions establertes en la declaració d'impacte ambiental.

La normativa autonòmica aplicable en la matèria ha de determinar l'aplicació del que disposa l'apartat anterior a la declaració d'impacte ambiental o figura equivalent de les obres públiques la titularitat de les quals correspongui a les comunitats autònomes.

Disposició addicional onzena. *Avaluació de l'aplicació de la Llei.*

El Ministeri de Medi Ambient ha d'elevat al Consell Assessor de Medi Ambient amb una periodicitat biennal un informe en què s'avalui l'execució d'aquesta Llei i la necessitat, si s'escau, de posar en marxa les mesures legislatives o administratives que siguin necessàries per millorar l'eficàcia del règim de responsabilitat mediambiental; en particular s'ha de revisar l'eficàcia de l'excepció establerta a l'apartat b) de l'article 28.

Per a l'elaboració d'aquest informe, el Ministeri ha de consultar preceptivament les comunitats autònomes i sol·licitar-los la informació que necessiti.

Disposició addicional dotzena. *Revisió dels llindars regulats a l'article 28 de la Llei.*

Els llindars establerts a l'article 28 d'aquesta Llei per determinar els operadors que queden exempts de l'obligació de constituir garanties financeres els ha d'estudiar i revisar el Govern d'acord amb l'experiència derivada de l'aplicació del mètode a què es refereix l'article 24 per a la fixació de la cobertura de les garanties esmentades. Abans del 31 de desembre de 2015 el Govern ha de presentar un informe en què es proposi el manteniment o, si s'escau, la modificació, a l'alça o a la baixa, dels llindars esmentats.

Disposició addicional tretzena. *Responsabilitat mediamambiental a l'exterior.*

1. Els operadors que realitzin activitats econòmiques o professionals regulades en aquesta Llei en estats que no formin part de la Unió Europea estan obligats a prevenir, evitar i reparar els danys mediamambientals en aplicació del que estableixen els acords, principis, objectius i normes internacionals que, en aquesta matèria, subscriu Espanya, i poden ser aplicables, en virtut d'aquests, totes les mesures de prevenció, evitació i reparació de danys que es regulen en aquesta Llei, amb l'abast i finalitat que s'hi preveu.

2. Els operadors que incompleixin les obligacions que preveu l'apartat anterior i que siguin beneficiaris d'instruments públics de suport a la inversió espanyola a l'exterior estan obligats a la devolució de totes les ajudes públiques de suport a la inversió a l'exterior rebudes per a l'exercici de l'activitat origen del dany mediamambiental i no poden rebre ajudes similars durant un període de dos anys, a més de la sanció de què puguin ser objecte en virtut de l'aplicació dels acords subscriu per Espanya als quals es fa referència a l'apartat anterior.

3. El que disposen els apartats anteriors no eximeix del compliment de qualsevol altra obligació legal existent a l'Estat en què es realitzi l'activitat causa del dany mediamambiental.

Disposició addicional catorzena. *Compensació de danys pel trencament de la presa de Tous.*

1. Els afectats pel trencament de la presa de Tous a què es refereix la moció aprovada pel Ple del Senat de 8

de maig de 2007 tenen dret a percebre, d'acord amb els criteris i en les condicions fixades en la Sentència de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem de 20 d'octubre de 1997, les compensacions a què haurien tingut dret si haguessin figurat en les llistes d'afectats incorporades al procés. En cas que els beneficiaris inicialment determinats hagin mort, el dret a la compensació es transmet als seus successors testamentaris o legítims.

2. Els beneficiaris d'aquesta compensació han de renunciar, amb caràcter previ a la seva percepció, expressament i per escrit, a totes les accions legals que hagin entaulat o puguin tenir dret a iniciar en qualsevol vies administratives o jurisdiccionals, tant nacionals com internacionals, dirigides a obtenir una indemnització pels danys a què es refereix aquesta disposició.

3. El Ministeri de Medi Ambient ha de dictar les disposicions i instruccions oportunes per assegurar el compliment efectiu d'aquest precepte.

Disposició transitòria única. *Danys anteriors a l'entrada en vigor de la Llei.*

1. Aquesta Llei no s'aplica als danys següents:

- Els causats per una emissió, un succés o un incident produït abans del 30 d'abril de 2007.
- Els causats per una emissió, un succés o un incident que s'hagi produït després del 30 d'abril de 2007, quan aquests es derivin d'una activitat específica realitzada i conclosa abans de la data esmentada.

2. La irretroactivitat d'aquesta Llei en els termes descrits a l'apartat anterior no impedeix que s'adopti qualsevol de les mesures següents:

- Que s'exigeixi responsabilitat de conformitat amb altres normes que siguin aplicables.
- Que s'imposin mesures de prevenció o d'evitació de nous danys de conformitat amb el que aquesta disposa.
- Que s'obligui a la reparació respecte a la part dels danys no exclosos a l'apartat 1.

Disposició final primera. *Títols competencials.*

1. Aquesta Llei té el caràcter de legislació bàsica de protecció del medi ambient, sens perjudici de les facultats de les comunitats autònomes d'establir normes addicionals de protecció de conformitat amb el que disposa l'article 149.1.23a de la Constitució, llevat de les disposicions següents:

La disposició addicional vuitena, que constitueix legislació processal dictada a l'empara de l'article 149.1.6a de la Constitució.

La secció 1a del capítol IV, que constitueix legislació bàsica d'assegurances dictada a l'empara de l'article 149.1.11a.

La secció 2a del capítol IV, dictada a l'empara de l'article 149.1.14a de la Constitució en matèria d'Hisenda general i Deute de l'Estat.

2. No són bàsics: El termini fixat a l'article 45.3; els terminis fixats a l'article 46.3 i 4, i el que preveu l'apartat 1 de la disposició addicional setena, que només són aplicables a l'Administració General de l'Estat, als seus organismes públics i a les agències estatals.

Disposició final segona. *Incorporació del dret comunitari.*

Aquesta Llei incorpora a l'ordenament jurídic espanyol la Directiva 2004/35/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 21 d'abril de 2004, sobre responsabilitat mediamambiental en relació amb la prevenció i reparació de danys mediamambientals.

Disposició final tercera. Autorització de desplegament.

1. Es faculta el Govern per dictar, amb la consulta prèvia a les comunitats autònomes, en el seu àmbit de competències totes les disposicions que siguin necessàries per al desplegament i l'execució del capítol IV i dels annexos d'aquesta Llei.

En particular, el Govern ha d'aprovar mitjançant un reial decret, abans del 31 de desembre de 2008 i amb la consulta prèvia a les comunitats autònomes, el desplegament de les previsions del capítol IV i la definició del mètode d'avaluació del dany als efectes del que disposa l'article 24.

2. Es faculta el Govern per modificar els annexos, amb la consulta prèvia a les comunitats autònomes, amb la finalitat d'adaptar-los a les modificacions que, si s'escau, siguin introduïdes per la normativa comunitària.

Disposició final quarta. Aplicació de la garantia financera obligatòria.

1. La data a partir de la qual és exigible la constitució de la garantia financera obligatòria per a cada una de les activitats de l'annex III s'ha de determinar mitjançant una ordre del ministre de Medi Ambient, amb l'acord previ de la Comissió Delegada del Govern per a Assumptes Econòmics, i amb la consulta prèvia a les comunitats autònomes i als sectors afectats.

L'ordre ha d'establir un calendari específic per a les activitats que s'hagin autoritzat amb anterioritat a la seva publicació.

2. Les ordres ministerials a què es refereix l'apartat anterior s'han d'aprovar a partir del 30 d'abril de 2010 i en la seva elaboració s'ha de prendre en consideració l'informe de la Comissió Europea a què es refereix l'article 14.2 de la Directiva 2004/35/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 21 d'abril de 2004, així com la capacitat dels mercats financers per disposar d'una oferta de garanties completa i generalitzada a preus raonables.

Disposició final cinquena. Col·laboració entre administracions públiques.

L'Administració General de l'Estat ha de promoure la subscripció d'instruments de col·laboració i cooperació amb les comunitats autònomes amb la finalitat d'elaborar protocols d'actuació que garanteixin una actuació coordinada i eficaç de les administracions públiques competents per executar aquesta Llei.

Disposició final sisena. Entrada en vigor.

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat». No obstant això, els seus efectes es retrotrauen al 30 d'abril de 2007, llevat del que disposen els capítols IV i V.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 23 d'octubre de 2007.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

ANNEX I **criteris a què es refereix l'article 2.1.a)**

1. El caràcter significatiu del dany que produeixi efectes desfavorables en la possibilitat d'assolir o de mantenir l'estat favorable de conservació de les espècies o els hàbitats s'han d'avaluar en relació amb l'estat de conservació que tenien en produir-se el dany, amb les prestacions que ofereixen les possibilitats recreatives que generen i amb la seva capacitat de regeneració natural. Els canvis adversos significatius a l'estat bàsic s'han de determinar mitjançant dades mesurables com:

a) El nombre d'individus, la seva densitat o l'extensió de la seva zona de presència.

b) La raresa de l'espècie o de l'hàbitat danyat (avaluada en el pla local, regional i superior, inclòs el pla comunitari), així com el seu grau d'amenaça.

c) El paper dels individus concrets o de la zona danyada en relació amb l'espècie o la conservació del seu hàbitat.

d) La capacitat de propagació i la viabilitat de l'espècie (segons la dinàmica específica de l'espècie o població de què es tracti) o la capacitat de regeneració natural de l'hàbitat (segons la dinàmica específica de les seves espècies característiques o de les seves poblacions) danyat.

e) La capacitat de l'espècie o de l'hàbitat, després d'haver patit els danys, de recuperar en un termini breu, sense més intervenció que l'increment de les mesures de protecció, un estat que, tan sols en virtut de la dinàmica de l'espècie o de l'hàbitat, doni lloc a un estat equivalent o superior al bàsic.

Els danys amb efectes demostrats en la salut humana s'han de classificar com a danys significatius.

2. No tenen el caràcter de danys significatius els següents:

a) Les variacions negatives inferiors a les fluctuacions naturals considerades normals per a l'espècie o l'hàbitat de què es tracti.

b) Les variacions negatives que obeeixen a causes naturals o es deriven d'intervencions relacionades amb la gestió corrent dels espais naturals protegits o els llocs de la Xarxa Natura 2000, segons el que defineixin els seus respectius plans de gestió o instruments tècnics equivalents.

c) Els danys a espècies o hàbitats amb una demostrada capacitat de recuperar, en un termini breu i sense intervenció, l'estat bàsic o bé un estat que, tan sols en virtut de la dinàmica de l'espècie o de l'hàbitat, doni lloc a un estat equivalent o superior al bàsic.

ANNEX II**Reparació del dany mediambiental**

Aquest annex estableix un marc comú que s'ha de seguir a fi d'elegir les mesures més adequades per garantir la reparació del dany mediambiental.

1. Reparació de danys a les aigües, a les espècies silvestres i els hàbitats i la ribera del mar i de les ries:

Pel que fa a les aigües, a les espècies silvestres i els hàbitats i la ribera del mar i de les ries, la reparació del dany mediambiental s'aconsegueix restituint el medi ambient al seu estat bàsic mitjançant mesures reparadores primàries, complementàries i compensatòries; s'entén per:

a) «Reparació primària»: Tota mesura correctora que restitueixi o aproximi al màxim els recursos naturals o serveis de recursos naturals danyats al seu estat bàsic.

b) «Reparació complementària»: Tota mesura correctora adoptada en relació amb els recursos naturals o els serveis de recursos naturals per compensar el fet que la reparació primària no hagi donat lloc a la plena restitució dels recursos naturals o serveis de recursos naturals danyats.

c) «Reparació compensatòria»: Tota acció adoptada per compensar les pèrdues provisionals de recursos naturals o serveis de recursos naturals que tinguin lloc des de la data en què es va produir el dany fins al moment en què la reparació primària hagi tingut tot el seu efecte. No consisteix en una compensació financera al públic.

d) «Pèrdues provisionals»: Les pèrdues derivades del fet que els recursos naturals o els serveis de recursos naturals danyats no puguin dur a terme les seves funcions ecològiques o prestar serveis a altres recursos naturals o al públic fins que hagin tingut efecte les mesures primàries o complementàries.

Si la reparació primària no dona lloc a la restitució del medi ambient al seu estat bàsic, s'ha d'efectuar una reparació complementària. A més, s'ha d'efectuar una reparació compensatòria per compensar les pèrdues provisionals.

La reparació de danys mediambientals consistents en danys a les aigües o a les espècies silvestres i els hàbitats suposa així mateix eliminar tota amenaça significativa que es produeixin efectes desfavorables per a la salut humana.

1.1 Objectius de la reparació.

Finalitat de la reparació primària.

1.1.1 La finalitat de la reparació primària és restituir o aproximar els recursos naturals o els serveis de recursos naturals danyats al seu estat bàsic.

Finalitat de la reparació complementària.

1.1.2 Si els recursos naturals o els serveis de recursos naturals danyats no es restitueixen al seu estat bàsic, s'han d'efectuar reparacions complementàries. La finalitat de la reparació complementària és proporcionar un nivell de recursos naturals o serveis de recursos naturals –fins i tot, si és procedent, en un lloc alternatiu– similar al que s'hauria proporcionat si el lloc danyat s'hagués restituit al seu estat bàsic. En la mesura que es pugui i que sigui adequat, el lloc alternatiu ha d'estar vinculat geogràficament al lloc danyat, tenint en compte els interessos de la població afectada.

Finalitat de la reparació compensatòria.

1.1.3 La reparació compensatòria s'efectua amb la finalitat de compensar la pèrdua provisional de recursos naturals i serveis de recursos naturals durant la recuperació. Aquesta reparació compensatòria consisteix a aportar millores addicionals a les espècies silvestres i els hàbitats o a les aigües, ja sigui al lloc danyat o en un lloc alternatiu, i no a compensar econòmicament el públic.

1.2 Identificació de mesures reparadores.

Identificació de mesures reparadores primàries.

1.2.1 S'han d'estudiar opcions d'accions encaminades a restituir directament els recursos naturals i els serveis de recursos naturals al seu estat bàsic de manera accelerada, o bé mitjançant la recuperació natural.

Identificació de mesures reparadores complementàries i compensatòries.

1.2.2 En determinar la magnitud de les mesures reparadores complementàries o compensatòries, s'ha de considerar en primer lloc la utilització de criteris d'equivalència recurs-recurs o servei-servei. D'acord amb aquests criteris, s'han de considerar en primer lloc accions que proporcionin recursos naturals o serveis de recursos

naturals del mateix tipus, qualitat i quantitat que els danyats. Si això no és possible, s'han de proporcionar recursos naturals o serveis de recursos naturals alternatius. Per exemple, una disminució de la qualitat es podria compensar amb un augment del nombre de mesures reparadores.

1.2.3 Si no és possible utilitzar criteris preferents d'equivalència recurs-recurs o servei-servei, s'han d'aplicar tècniques de valoració alternatives. L'autoritat competent pot prescriure el mètode per determinar la magnitud de les mesures reparadores complementàries i compensatòries necessàries. Si és possible valorar els recursos naturals o serveis de recursos naturals perduts però no és possible valorar els recursos o serveis de reposició en un termini o amb uns costos raonables, l'autoritat competent pot optar per mesures reparadores el cost de les quals sigui equivalent al valor monetari aproximat dels recursos naturals o serveis de recursos naturals perduts.

Les mesures reparadores complementàries i compensatòries s'han de concebre de manera que prevegin que els recursos naturals i serveis de recursos naturals addicionals obeeixin a les preferències en el temps i a la cronologia de les mesures reparadores. Per exemple, com més temps es trigui a assolir l'estat bàsic, més grans han de ser les mesures de reparació compensatòria que es portin a terme (en igualtat d'altres condicions).

1.3 Elecció de les mesures reparadores.

1.3.1 Les mesures reparadores raonables s'haurien de valorar utilitzant les millors tecnologies disponibles, atenent tots els criteris següents:

L'efecte de cada mesura en la salut i la seguretat públiques.

La probabilitat d'èxit de cada mesura.

El grau en què cada mesura serveix per prevenir futurs danys i evitar danys col·laterals com a conseqüència de la seva aplicació.

El grau en què cada mesura beneficia cada component del recurs natural o servei mediambiental.

El grau en què cada mesura té en compte els corresponents interessos socials, econòmics i culturals i altres factors pertinents específics de la localitat.

El període de temps necessari perquè sigui efectiva la reparació del dany mediambiental.

El grau en què cadascuna de les mesures aconsegueix reparar el lloc que ha patit el dany mediambiental.

La vinculació geogràfica amb el lloc danyat.

El cost que suposa aplicar la mesura.

1.3.2 En avaluar les diferents mesures reparadores identificades, es poden elegir mesures reparadores primàries que no restitueixin completament al seu estat bàsic les aigües o les espècies silvestres i els hàbitats que hagin patit el dany, o que ho facin més lentament. Es pot adoptar aquesta decisió únicament si els recursos naturals o els serveis mediambientals danyats es compensen mitjançant un increment de les accions complementàries o compensatòries que proporcionin un nivell similar de recursos o serveis. Aquestes mesures reparadores addicionals s'han de determinar de conformitat amb les normes establertes al punt 1.2.2.

1.3.3 No obstant les normes establertes al punt 1.3.2, i de conformitat amb l'article 21, l'autoritat competent pot decidir que no s'han d'adoptar més mesures reparadores si:

1r Les mesures reparadores ja adoptades garanteixen que ja ha deixat d'haver-hi una amenaça significativa que es produeixin efectes desfavorables per a la salut humana, l'aigua o les espècies silvestres i els hàbitat, i

2n El cost de les mesures reparadores que s'haurien d'adoptar per assolir l'estat bàsic o un nivell similar és desproporcionat en comparació dels beneficis mediambientals que se n'obtindran; en aquest cas és necessari

emparar-se en una memòria econòmica justificativa que té el caràcter públic.

2. Reparació de danys al sòl.

En el marc del que estableixen els articles 27 i 28 de la Llei 10/1998, de 21 d'abril, de residus, i el Reial decret 9/2005, de 14 de gener, pel qual s'estableix la relació d'activitats potencialment contaminants del sòl i els criteris i estàndards per a la declaració de sòls contaminants, així com la normativa sobre protecció de la qualitat del sòl aprovada per les comunitats autònomes, s'han d'adoptar les mesures necessàries per garantir, com a mínim, que s'eliminin, controlin, continguin o redueixin les substàncies, preparats, organismes o microorganismes nocius de què es tracti, de manera que el sòl contaminat deixi de suposar una amenaça significativa que es produeixin efectes adversos per a la salut humana o per al medi ambient. S'ha de tenir en compte l'ús actual o l'ús futur planificat del sòl en el moment del dany.

Aquest ús del sòl es determina en funció de la normativa d'ordenació del territori o, si s'escau, d'una altra normativa pertinent que sigui vigent en el moment que es produeix el dany. Si no n'hi ha, és la naturalesa de la zona corresponent en què s'hagi produït el dany la que en determina l'ús, tenint en compte les seves expectatives de desenvolupament.

S'ha d'estudiar la possibilitat d'optar per una recuperació natural, és a dir, sense cap intervenció directa de l'ésser humà en el procés de recuperació.

ANNEX III

Activitats a què fa referència l'article 3.1

1. L'explotació d'instal·lacions subjectes a una autorització de conformitat amb la Llei 16/2002, d'1 de juliol, de prevenció i control integrats de la contaminació. Això inclou totes les activitats enumerades al seu annex I, llevat de les instal·lacions o parts d'instal·lacions utilitzades per a la recerca, elaboració i prova de nous productes i processos.

Igualment inclou qualssevol altres activitats i establiments subjectes a l'àmbit d'aplicació del Reial decret 1254/1999, de 16 de juliol, pel qual s'aproven mesures de control dels riscos inherents als accidents greus en què intervinguin substàncies perilloses.

2. Les activitats de gestió de residus, com la recollida, el transport, la recuperació i l'eliminació de residus i de residus perillosos, així com la supervisió d'aquestes activitats, que estiguin subjectes a permís o registre de conformitat amb la Llei 10/1998, de 21 d'abril.

Aquestes activitats inclouen, entre altres coses, l'explotació d'abocadors i la gestió posterior al seu tancament de conformitat amb el Reial decret 1481/2001, de 27 de desembre, pel qual es regula l'eliminació de residus mitjançant un dipòsit en l'abocador i l'explotació d'instal·lacions d'incineració, segons el que estableix el Reial decret 653/2003, de 30 de maig, sobre incineració de residus.

3. Tots els abocaments en aigües interiors superficials subjectes a autorització prèvia de conformitat amb el Reial decret 849/1986, d'11 d'abril, pel qual s'aprova el Reglament del domini públic hidràulic i la legislació autonòmica aplicable.

4. Tots els abocaments en les aigües subterrànies subjectes a autorització prèvia de conformitat amb el Reial decret 849/1986, d'11 d'abril, i la legislació autonòmica aplicable.

5. Tots els abocaments en aigües interiors i mar territorial subjectes a autorització prèvia de conformitat amb el que disposen la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de costes, i la legislació autonòmica aplicable.

6. L'abocament o la injecció de contaminants en aigües superficials o subterrànies subjectes a permís, autorització o registre de conformitat amb el Reial decret legislatiu 1/2001, de 20 de juliol, pel qual s'aprova el text refós de la Llei d'aigües.

7. La captació i l'embassament d'aigües subjectes a autorització prèvia de conformitat amb el Reial decret legislatiu 1/2001, de 20 de juliol.

8. La fabricació, utilització, emmagatzematge, transformació, embotellament, alliberament al medi ambient i transport in situ de:

a) Les substàncies perilloses definides a l'article 2.2 del Reial decret 363/1995, de 10 de març, pel qual s'aprova el Reglament sobre notificació de substàncies noves i classificació, envasament i etiquetatge de substàncies perilloses.

b) Els preparats perillosos definits a l'article 2.2 del Reial decret 255/2003, de 28 de febrer, pel qual s'aprova el Reglament sobre classificació, envasament i etiquetatge de preparats perillosos.

c) Els productes fitosanitaris definits a l'article 2.1 del Reial decret 2163/1994, de 4 de novembre, pel que s'implanta el sistema harmonitzat comunitari d'autorització per comercialitzar i utilitzar productes fitosanitaris.

d) Els biocides definits a l'article 2.a) del Reial decret 1054/2002, d'11 d'octubre, pel qual es regula el procés d'avaluació per al registre, autorització i comercialització de biocides.

9. El transport per carretera, per ferrocarril, per vies fluvials, marítim o aeri de mercaderies perilloses o contaminants d'acord amb la definició que figura a l'article 2.b) del Reial decret 551/2006, de 5 de maig, pel qual es regulen les operacions de transport de mercaderies perilloses per carretera en el territori espanyol, o a l'article 2.b) del Reial decret 412/2001, de 20 d'abril, que regula diversos aspectes relacionats amb el transport de mercaderies perilloses per ferrocarril, o a l'article 3.h) del Reial decret 210/2004, de 6 de febrer, pel qual s'estableix un sistema de seguiment i d'informació sobre el trànsit marítim.

10. L'explotació d'instal·lacions que, estant subjectes a autorització de conformitat amb la Directiva 84/360/CEE del Consell, de 28 de juny de 1994, relativa a la lluita contra la contaminació atmosfèrica procedent de les instal·lacions industrials en relació amb l'alliberament a l'atmosfera d'alguna de les substàncies contaminants regulades per la Directiva esmentada, requereixen una autorització de conformitat amb la Llei 16/2002, d'1 de juliol, de prevenció i control integrats de la contaminació.

11. Tota utilització confinada, inclòs el transport, de microorganismes modificats genèticament, d'acord amb la definició de la Llei 9/2003, de 25 d'abril, per la qual s'estableix el règim jurídic de la utilització confinada, alliberament voluntari i comercialització d'organismes modificats genèticament.

12. Tot alliberament intencional al medi ambient, transport i comercialització d'organismes modificats genèticament d'acord amb la definició de la Llei 9/2003, de 25 d'abril.

13. El trasllat transfronterer de residus dins la Unió Europea, cap a la Unió Europea o des de la Unió Europea subjecte a autorització o prohibit segons el que disposa el Reglament (CE) número 1013/2006, del Parlament Europeu i del Consell, de 14 de juny de 2006, relatiu al trasllat de residus.

14. La gestió dels residus de les indústries extractives, segons el que disposa la Directiva 2006/21/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 15 de març de 2006, sobre la gestió dels residus d'indústries extractives i per la qual es modifica la Directiva 2004/35/CE.

ANNEX IV**Convenis internacionals a que fa referència l'article 3.5.a)**

1. Conveni internacional, de 27 de novembre de 1992, sobre responsabilitat civil nascuda de danys deguts a la contaminació per hidrocarburs.
2. Conveni internacional, de 27 de novembre de 1992, de constitució d'un fons internacional d'indemnització de danys deguts a la contaminació per hidrocarburs.
3. Conveni internacional, de 23 de març de 2001, sobre responsabilitat civil nascuda de danys deguts a la contaminació per hidrocarburs per a combustible dels vaixells.
4. Conveni internacional, de 3 de maig de 1996, sobre responsabilitat i indemnització de danys en relació amb el transport marítim de substàncies nocives i potencialment perilloses.
5. Conveni, de 10 d'octubre de 1989, sobre responsabilitat civil per danys causats durant el transport de mercaderies perilloses per carretera, per ferrocarril i per vies navegables.

ANNEX V**Convenis internacionals a què fa referència l'article 3.5.b)**

1. Conveni de París, de 29 de juliol de 1960, sobre la responsabilitat civil en matèria d'energia nuclear i Conveni complementari de Brussel·les de 31 de gener de 1963.
2. Convenció de Viena, de 21 de maig de 1963, sobre responsabilitat civil per danys nuclears.
3. Convenció, de 12 de setembre de 1997, sobre indemnització suplementària per danys nuclears.
4. Protocol comú, de 21 de setembre de 1988, relatiu a l'aplicació de la Convenció de Viena i del Conveni de París.
5. Conveni de Brussel·les, de 17 de desembre de 1971, relatiu a la responsabilitat civil en l'esfera del transport marítim de substàncies nuclears.

ANNEX VI**Informació i dades a què es refereix la disposició addicional cinquena**

1. Els informes a què es refereix la disposició addicional cinquena inclouen una llista de casos de dany mediambiental i de casos de responsabilitat en virtut d'aquesta Llei, cadascun amb les dades i informació següents:
 - a) Tipus de dany mediambiental, data en què es va produir i/o es va descobrir el dany i data en què es van emprendre accions en virtut d'aquesta Llei.
 - b) Codi de classificació de les activitats de la persona o persones jurídiques responsables.
 - c) Interposició, si s'escau, d'un recurs en via judicial, ja sigui per parts amb responsabilitat o per entitats legítimes (s'hi ha d'especificar el tipus de demandants i el resultat del procediment).
 - d) Resultat del procés de reparació.
 - e) Data de conclusió del procediment.
2. Les administracions públiques poden incloure en els seus informes qualssevol altres dades i informació que considerin útils per a la valoració correcta del funcionament d'aquesta Llei, per exemple:
 - a) Costos ocasionats per les mesures de prevenció i reparació, d'acord amb la definició d'aquesta Llei:
 - 1r Sufragats directament pels responsables, quan es disposi d'aquesta informació;
 - 2n Restituïts pels responsables a posteriori;
 - 3r Sense restituir pels responsables (s'hi ha d'especificar el motiu de la falta de restitució).
 - b) Resultats de les accions de foment i de l'aplicació dels instruments de garantia financera utilitzats de conformitat amb aquesta Llei.
 - c) Una avaluació dels costos administratius addicionals ocasionats anualment a l'Administració pública per la creació i funcionament de les estructures administratives necessàries per aplicar i fer complir aquesta Llei.

18476 *LLEI 27/2007, de 23 d'octubre, per la qual es reconeixen les llengües de signes espanyoles i es regulen els mitjans de suport a la comunicació oral de les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues.* («BOE» 255, de 24-10-2007.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapiguen: que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

PREÀMBUL

I

Les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues viuen en una societat formada majoritàriament per persones oients per la qual cosa, per integrar-se, han de superar les barreres existents en la comunicació que són, en aparença, invisibles als ulls de les persones sense discapacitat auditiva. Aquesta Llei intenta solucionar aquesta situació i propiciar que accedeixin a la informació i a la comunicació, tenint present la seva heterogeneïtat i les necessitats específiques de cada grup.

Igualment, en aquesta la Llei regeix el principi de llibertat d'elecció en la forma de comunicació per part de les persones sordes, sigui quina sigui la seva discapacitat auditiva, i sordcegues, per la qual cosa es reconeix i es regula de manera diferenciada el coneixement, l'aprenentatge i l'ús de la llengua de signes espanyola, així com dels mitjans de suport a la comunicació oral.

No cal posar en dubte que el llenguatge és el principal instrument de comunicació. El coneixement i l'ús d'una llengua afavoreixen i possibiliten l'accés i la transmissió del coneixement i de la informació, a més de ser el canal bàsic de vertebració de les relacions individuals i socials. D'aquesta manera, la llengua no és una simple manifestació de la llibertat individual, sinó que transcendeix els àmbits personals i es converteix en una eina ineludible per a la vida en societat.

Les persones sordes, amb discapacitat auditiva i sordcegues no sempre poden accedir a la informació i a la comunicació amb l'entorn, bé perquè no disposen d'interpret de llengua de signes, cas de les persones sordes i sordcegues que siguin usuàries de llengua de signes, bé perquè no disposen dels recursos de suport necessaris per fer possible la comunicació a través de la llengua oral. Efectivament, en la majoria de les àrees en les quals cal aplicar aquesta Llei no es disposa, moltes vegades, d'adaptacions visuals i acústiques que permetin la millora en l'audició i recepció de la informació auditiva, o dels mitjans de suport necessaris per a la comunicació oral, o de servei d'interprets de llengua de signes.

Una dificultat especial revesteix la sordceguesa, que és una discapacitat que resulta de la combinació de dues